

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΙΔΡΥΘΗΣ ΤΟ 1879
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)
"Αργυροῦν μετέλλιον Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935)"

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
Τιμὴ φύλλου δραχμαὶ 800

Περίοδος Δ' — Τόμος 1ος

Ἀθήναι, 26 Ἀπριλίου 1947

Ἔτος 69ον — Ἀριθ. 17

ΟΙ ΧΩΡΕΣ ΤΗΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑΣ ΜΟΥ

Ἀναρωτιέμαι ἂν κάποτε μπορέσω
τὶς χώρες ποὺ σὲ χάρτη μου θωρῶ
κόκκινες χώρες καὶ νησιά γαλάζια,
πολύχρωμα, σὲ ἀλήθεια νὰ τὰ δῶ.

Τῶν Ἑσκιμῶων τὴ χώρα μὲ τοὺς πάγους
θὰ θελῶ πρῶτα-πρῶτα νὰ γνωρίσω.
Κι' ἐδῶ ποὺ τοῦ γαρούφαλλου ἔχει χρῶμα
μ' ἓνα ὁδηγὸ Κινέζο νὰ γυρίσω.

Τὴ χώρα τὴν πορτοκαλλιά ποὺ δείχνω
οἱ ραβδωτοὶ οἱ τίγρεις κατοικοῦν.
Στὴ ζούγκλα τρέχουν μαῦροι καὶ λιοντάρια,
στὰ δέντρα πίθηκοι χοροπηδοῦν.

Στὴ ράχη μιᾶς καμήλας νὰ περάσω
αὐτὴ τὴν κίτρινη ἔρημο ποθῶ.
Τὴ βάρκα μου ἄντρες μελαποὶ νὰ σέρνουν
σὲ ποτάμια νωθρὰ ὅταν θὰ κυλῶ.

Κι' ὅταν πιά τίποτα ἄλλο δὲν θὰ μείνει
ἀπ' τὸ μεγάλο Χάρτη μου νὰ δῶ
θὰ ξαναρθῶ νὰ ζήσω εὐτυχισμένος
στὴ λατρευτὴ μου Ἑλλάδα πάλι ἐδῶ.

Μίμηση

ΜΕΛΙΣΣΑΝΘΗ

Ο ΜΑΓΕΜΕΝΟΣ ΧΕΙΡΟΜΥΛΟΣ

(ΔΑΝΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ)

Ήταν μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ δυὸ ἀδέρφια, ποὺ κάθονταν κοντά. Τὸν ἕνα τὸν ἔλεγαν Λάμπρο κι' ἦταν πλούσιος, ὁ ἄλλος ὅμως ἦταν φτωχὸς καὶ τὸν ἔλεγαν Γιάννη.

Ἦρθαν κάποτε Χριστοῦγεννα καὶ πῆγε τὴν παραμονὴ ὁ ἄμοιρος ὁ φτωχὸς ὁ Γιάννης στὸν πλούσιο τὸ Λάμπρο καὶ τοῦ ζήτησε νὰ τοῦ δώσει κάτι, νὰ φᾶνε αὐτοὺς καὶ τὰ παιδιὰ του.

— Ποτέ σου δὲ θὰ δεῖς προκοπή, τοῦπε ὁ πλούσιος, γιατί τὸ μυαλό σου δὲν κόβει. Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί νὰ κάμω μὲ σένα. Πάρε τώρα αὐτὸ τὸ κομμάτι τὸ λαρδί καὶ μπορεῖς μ' αὐτὸ νὰ πᾶς ὡς τὴν κόλαση.

— Εὐχαριστῶ πολὺ, εἶπε ὁ Γιάννης, θὰ κάμω ὅπως μοῦ πες.

Πάντα του ἦταν εὐκολόπιστος καὶ κουτὸς. Φορτώθηκε λοιπὸν τὸ μεγάλο τὸ κομμάτι τὸ λαρδί στὸν ὄμο καὶ ξεκίνησε. Ἀντὶ ὅμως νὰ πάει σπῆτι του, τράδηξε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ καὶ ρωτοῦσε :

— Κατὰ ποῦ εἶναι ἡ Κόλαση;

Περπάτησε ὡς ποὺ βράδυασε.

Ἕνας γέρος διαβάτης τὸν ρώτησε :

— Τί σ' ἐπίασε καὶ θέλεις νὰ πᾶς στὴν Κόλαση;

— Ἔτσι μοῦπε ὁ ἀδελφός μου, ἀπάντησε ὁ Γιάννης.

— Τράβα λοιπὸν ἴσια κι' ἴσια πρὸς τὸ δάσος, ὡς ποὺ νὰ ἰδεῖς μιὰ φωτιά.

Περπάτησε λοιπὸν ὁ φουκαρὰς ὁ Γιάννης ὥρες κι' ὥρες, ὡς ποὺ βρέθηκε μπροστὰ σὲ μιὰ μεγάλη φωτιά, ποὺ ἔβγαине μέσα ἀπὸ τὴ γῆς, χωρὶς νὰ καίνε ξύλα ἢ κάρβουνα.

Ἕνας μικρὸς διαβολάκος καθόταν πλαίε στὴ φωτιά.

— Τί θέλεις ἐδῶ; ρώτησε ξαφνιασμένος.

— Ὁ ἀδελφός μου μοῦδωσε αὐτὸ τὸ λαρδί, ἀπάντησε ὁ Γιάννης, καὶ μοῦπε νὰ πάω στὴν Κόλαση.

— Πούλησέ μου τὸ λαρδί, εἶπε ὁ διαβολάκος, κι' ἐγὼ θὰ σοῦ δώσω αὐτὸ τὸ χειρόμυλο.

— Καὶ τί νὰ τὸν κάμω τὸν χειρόμυλο, ποὺ δὲν ἔχω τίποτα ν' ἀλέσω;

— Δὲν πειράζει ποὺ δὲν ἔχεις. Θὰ γυρίσεις τὸ χερούλι καὶ θ' ἀλέθει ὁ μύλος καὶ θὰ βγάξει ὅ,τι πρᾶμα σκεφθεῖς, κι' ὅ,τι ἐπιθυμεῖς. Σιτάρι, καφέ, κρέας, σοκολάτα, κι' ὅ,τι ἄλλο. Ἀμα ὅμως ἀλέσει ἀρκετὸ ἀπὸ κάθε πρᾶμα καὶ θέλεις νὰ σταματήσει, πρέπει νὰ πεῖς τρεῖς λέ-

ξεις, κι' ἀμέσως θὰ σταματάει. Σκύψε νὰ σοῦ πῶ στ' αὐτὴ αὐτὲς τίς τρεῖς λέξεις.

— Μ' ἀρέσει αὐτὴ ἡ μηχανή, εἶπε ὁ Γιάννης καὶ πῆρε τὸ μύλο κι' ἔδωσε τὸ λαρδί.

Ὅταν γύρισε σπῆτι του, ἦταν νύχτα κι' ἡ γυναίκα του ἔβαλε τίς φωνές :

— Ποῦ γυρίζεις τέτοια ὥρα; Ἐδῶ πέρα τὰ παιδιὰ μας πεινᾶνε.

— Χμ, πᾶνε πιὰ τὰ βόσκα, γυναίκα! εἶπε γελώντας ὁ Γιάννης. Ἐχω τώρα μιὰ μηχανή, καὶ δὲ θὰ μᾶς λείψει πιὰ τίποτα.

Κι' ἔβγαλε τὸ μύλο.

— Μύλο ἔφερες; φώναξε ἡ γυναίκα. Μὰ ἐμεῖς δὲν ἔχουμε σπειρί σιτάρι!

— Στάσου καὶ θὰ ἰδεῖς! εἶπε ὁ ὁ Γιάννης. Ἐδῶ μέσα εἰναι σκοτεινά. Μύλε! Νὰ μοῦ ἀλέσεις ψῶς!

Κι' ἀμέσως γύρισε ὁ μύλος, κι' ἔβγαλε κερὶ ἀναμμένα καὶ φώτισε τὸ σπῆτι.

— Μύλε! Νὰ μοῦ ἀλέσεις ψωμί!

Κι' ἔβγαλε ἀμέσως ψωμί καὶ κρέας ψητὸ καὶ τυρὶ καὶ κρασί καὶ ὠραῖο γλυκὸ μὲ σοκολάτα.

Ὅταν ἔβγαζε ἀρκετὸ, ἔσκυβε ὁ Γιάννης κι' ἔλεγε τίς τρεῖς μυστικὲς λέξεις κι' ὁ μύλος σταματοῦσε.

Τὴν ἄλλη μέρα, βγῆκε ὁ Γιάννης στὸ δρόμο κι' ἔλεγε σ' ὅλους τοὺς γνωστούς του :

— Ὅποιος θέλει νὰ κοιτάσει στ' ἀρχοντικό μου. Ἐχω ἀπ' ὅλα τὰ καλά, θὰ φάτε καὶ θὰ πιεῖτε ὅσο θέλει ἡ καρδιά σας.

Μαζεύτηκαν λοιπὸν ἕνα σωρὸ χωριανοὶ στὸ σπῆτι τοῦ Γιάννη καὶ θαύμασαν μὲ τὰ ὠραῖα πράγματα ποὺ εἶχε, αὐτοὺς ὁ πάντα πεινασμένος καὶ φουκαρὰς. Ἐφαγαν κι' ἤπιαν καὶ γλεντοῦσαν ὡς τὸ πρωῒ.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ὁ Λάμπρος, ὁ πλούσιος ἀδελφός, ἄκουσε τὴ φασαρία καὶ βγῆκε νὰ ἰδεῖ. Πῆγε στὸ σπῆτι τοῦ ἀδελφοῦ του κι' εἶδε τὸν κόσμον νὰ γλεντοκοπᾶ.

— Ε, φουκαρὰ Γιάννη! εἶπε. Κάπου θὰ τᾶκλεψες ὅλα τοῦτα καὶ θᾶχεις ἄσχημα μπλεξίματα.

— Χά, χά! ἔκαμε ὁ Γιάννης μισομεθυμένος. Δὲν ἔκλεψα τίποτα ἐγώ! Ἄς εἶναι καλὰ ὁ διαβολάκος, ποὺ μοῦδωσε τοῦτο τὸ μύλο. Τὸν γυρίζω καὶ βγάξει ὅ,τι καλὸ θέλω.

— Ἀσε τώρα τὰ ἀστεῖα! Ποῦ τὰ βρήκες τόσα φαγητά;

— Ἐλα μόνος σου νὰ ἰδεῖς!

Καὶ τοῦδειξε τὸ μύλο.

— Μύλε! Νὰ μοῦ βγάλεις ζαμπόν!

Κι' ἀμέσως ὁ μύλος ἔβγαλε ὠραῖο-τατο ρόδινο ζαμπόν.

Ὁ πλούσιος Λάμπρος τώρα πῆγε νὰ σκάσει ἀπὸ τὴ ζήλεια του. Ἐβλεπε τὸν ἀδελφὸ του νὰ γεμίζει ἀπ' ὅλα τὰ καλά. Ὁ φουκαρὰς ὁ Γιάννης ἄλλαξε σπῆτι, ἔχτισ' ἕνα παλάτι κοντὰ στὸ γυαλό, τὸ γέμισε ὠραῖα ἐπιπλά καὶ περνοῦσε ἀρχοντικά.

Στὸ τέλος, πάει ὁ Λάμπρος καὶ τοῦ λέει :

— Ἐσὺ, Γιάννη, ἔχεις τώρα ὅ,τι θέλεις. Δὲ μοῦ πουλᾶς ἔμένα τὸ μύλο, νὰ κάμω κ' ἐγὼ τὴν τύχη μου; Θὰ σοῦ δώσω χίλια φλουριά.

— Σοῦ τὸν πουλᾶω γιὰ χίλια φλουριά, εἶπε ὁ Γιάννης. Ἐγὼ πιὰ τώρα ἔχω ἀπ' ὅλα.

Πῆρε λοιπὸν ὁ πλούσιος ὁ Λάμπρος τὸ μύλο καὶ τὸν πῆγε σπῆτι του. Ἡ γυναίκα του ἔλειπε στὸ χωράφι καὶ θέλησε νὰ τῆς ἔχει ἑτοιμὸ τὸ φαγητό, γιὰ νὰ μὴ βασανίζεται νὰ μαγειρέψει ἄμα θὰ γύριζε.

Εἶπε λοιπὸν :

— Μύλε, νὰ μοῦ ἀλέσεις ρέγγα καὶ χυλό.

Κι' ἀμέσως ἄρχισε νὰ γυρίζει ὁ μύλος καὶ νὰ βγάξει κομμάτια κομμάτια ρέγγα καὶ πηχτὸ χυλὸ ἀπὸ σιτάλευρο. Γέμισε δυὸ πιτάτα κι' ἦταν πιὰ ἀρκετό, ὁ μύλος ὅμως δὲ σταματοῦσε.

«Δὲν πειράζει, σκέφτηκε, θὰ φᾶνε καὶ τὰ γουρουνία μας». Καὶ γέμισε δυὸ μεγάλα δοχεῖα καὶ τὰ πῆγε στὸ σταῦλο. Μὰ ὁ μύλος ὅλο γύριζε καὶ γέμισε τὸ τραπέζι κι' ἄρχισε νὰ γεμίζει καὶ τὸ πάτωμα.

— Μύλε, σταμάτα! φώναξε ὁ Λάμπρος μὲ ἀπελπισία. Μὰ ὁ μύλος δὲ σταματοῦσε, γιατί ὁ Γιάννης δὲν εἶχε πεῖ στὸ Λάμπρο τίς μυστικὲς λέξεις, ποὺ ἔπρεπε νὰ προσφέρει σιγὰ σιγὰ γιὰ νὰ σταματήσει.

Σὲ λίγο εἶχε γεμίσει ὅλο τὸ σπῆτι ρέγγα καὶ χυλὸ κι' ὁ Λάμπρος ἔβγαλε τὸ μύλο ἔξω στὴν αὐλή. Μὰ κι' ἡ αὐλὴ γέμισε σὲ λίγο καὶ τᾶπηξε ὅλα κι' ὁ μύλος δὲ σταματοῦσε.

Ὁ Λάμπρος τότε ἔτρεξε καὶ φώναξε τὸν ἀδελφὸ του, νὰ πάρει πίσω τὸ διαβολικὸ μηχανήμα του. Ὁ Γιάννης ἔτρεξε καὶ τὸ πῆρε πίσω καὶ γυρίζοντας στὸ σπῆτι του φηθύρισε τίς μυστικὲς λέξεις κι' ἀμέσως ὁ μύλος σταμάτησε.

Ὁ Λάμπρος ὅμως εἶχε φασαρίες. Ἐφερε ἐργάτες πολλοὺς γιὰ νὰ τοῦ καθαρίσουν τὸ σπῆτι, τὰ πράγματά του ὅλα εἶχαν καταστραφεῖ καὶ ἔδειξε ὅσα φλουριά τοῦμεναν γιὰ νὰ πληρῶνει τοὺς ἐργάτες. Τὰ γουρουνία του πνίγηκαν στὸ χυλὸ καὶ τοῦ ψόφησαν, ἀποθῆκες δὲν εἶχε γιὰ νὰ

μαζέψει τὴ σοδειά του κι' ἔτσι καταστράφηκε ὁ ἄνθρωπος ὁλότελα.

Ἦστερ' ἀπὸ λίγον καιρὸ ἦρθ' ἕνα μεγάλο καράδι ἀπὸ τίς βορεινὲς θάλασσες καὶ στάθηκε στὸ γυαλό ἀντίκρου στὸ μεγάλο σπῆτι τοῦ Γιάννη. Ὁ καπετάνιος ρώτησε τίνος εἶναι αὐτὸ τ' ἀρχοντικό καὶ τοῦπαν πὼς εἶναι ἐνὸς ἀνθρώπου, ποὺ ἔχει ἕνα μύλο, ποὺ βγάξει ὅ,τι καλὸ θέλει ἡ καρδιά του.

Ὁ καπετάνιος, ποὺ ἐμπορευόταν φορτία ἀπὸ ἀλάτι, ρώτησε :

— Βγάξει κι' ἀλάτι ὁ μύλος αὐτός;

— Καὶ βέβαια καὶ βγάξει, τοῦ εἶπαν.

— Τότε λοιπὸν θὰ τὸν ἀγοράσω. Θὰ βγάλω στ' ἀνοιχτά, θὰ γεμίσω τὸ καράδι μου ἀλάτι καὶ θὰ πηγαίνω στὰ λιμάνια νὰ τὸ πουλῶ.

Βρῆκε λοιπὸν τὸ Γιάννη καὶ τοῦ δωσε χίλια φλουριά, ὅσα εἶχε μαζεμένα ἀπ' ὅλα του τὰ ταξίδια κι' ἀγόρασε τὸ μύλο.

— Τώρα, ἀνοίξτε τὰ πανιά καὶ δρόμο! εἶπε στοὺς ναῦτες.

Κι' ὅταν βρέθηκε στ' ἀνοιχτά, μέσα στὸ πέλαγος, ἔβαλε τὸ μύλο στὴ μέση στὸ κατάστρωμα καὶ εἶπε :

— Μύλε, θέλω νὰ μοῦ βγάλεις ἀλάτι.

Κι' ἀμέσως ἄρχισε ὁ μύλος νὰ γυρίζει καὶ νὰ βγάξει ἄφθονο κι' ὠραῖο ἄσπρο ἀλάτι. Γέμισε τὸ ἀμπάρι τοῦ καραβιοῦ κι' ὁ καπετάνιος ἦταν ὅλο χαρὰ, ποὺ θὰ πῆγαινε σὲ κανένα κοντινὸ λιμάνι νὰ πουλήσει τὸ φορτίο του.

— Στάσου τώρα, ἀρκετὸ εἶναι! φώναξε στὸ μύλο.

Μὰ ὁ μύλος ποῦ νὰ σταματήσει! Ἐβγαζε κι' ὁλοένα ἔβγαζε ἀλάτι, καὶ τὸ ἀμπάρι ξεχείλισε κι' ἄρχισε νὰ χύνεται τὸ ἀλάτι στὸ κατάστρωμα καὶ σ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ καραβιοῦ.

— Τρέξτε ὅλοι ἐδῶ! φώναξε ὁ καπετάνιος. Κρατεῖστε αὐτὸ τὸ μύλο! Κἀμετέ τον νὰ σταματήσει, γιατί θὰ βαρύνει τὸ καράδι καὶ θὰ πᾶμε στὸν πάτο!

Χεροδύναμοι καὶ γεροὶ ἄντρες οἱ ναῦτες πολέμησαν νὰ σταματήσουν τὸ μύλο, μὰ ἐκεῖνος γύριζε μὲ μιὰ δύναμη φοβερή, ποὺ κανένα ἀνθρώπινο χέρι δὲ μπορούσε νὰ τὸν σταματήσει. Οὔτε κι' ἤξερε ὁ καπετάνιος νὰ πεῖ ἐκεῖνες τίς τρεῖς μυστικὲς λέξεις, ποὺ τίς ἔλεγε ὁ Γιάννης καὶ σταματοῦσε ἀμέσως τὸ μύλο.

— Τί κακὸ μὲ βρῆκε! φώναξε ὁ καπετάνιος. Τὸ καράδι ἀρχίζει νὰ γέρνει καὶ θὰ βουλιάξουμε.

Ἦταν πιὰ ἀπελπισία.

— Πετάξτε το στὴ θάλασσα! φώναζαν οἱ ναῦτες.

Ὁ καπετάνιος λυπήθηκε τὰ λεφτὰ ποῦχε δώσει, μὰ δὲ μπορούσε νὰ κάμει ἄλλως, γιατί τὸ καράδι του ἦταν ἑτοιμὸ νὰ βουλιάξει.

Τὸν πέταξαν λοιπὸν τὸ μύλο στὴ θάλασσα, κι' ἐκεῖνος γύριζε ὁλοένα κι' ἔβγαζε ἀλάτι. Κι' ὅταν ἔπεσε στὸ νερὸ καὶ βούλιαξε βαθεῖα βαθεῖα, ἐξακολουθοῦσε νὰ γυρίζει πάντα καὶ νὰ βγάξει ἀλάτι, κι' ὅλο ἀλάτι.

Καὶ τόσα χρόνια ποὺ ἔχουν περάσει, πάντα ὁ μύλος ἐκεῖνος γυρίζει βαθεῖα μὲς στὸ νερὸ καὶ βγάξει ἀλάτι κι' ὅλο ἀλάτι, καὶ θὰ γυρίζει πάντα κι' ὅλα τὰ χρόνια.

Καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο, ἡ θάλασσα παντοῦ εἶναι ἀρμυρὴ καὶ ποτέ της δὲ θὰ ξαρμυρίσει.

Μ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ ΣΤΟΝ ΞΕΝΙΤΕΜΕΝΟ ΕΓΓΟΝΟ

Ἡρθε ἐσὺ... κι' ἐγὼ πηγαίνω. Τάδα σβυσμένα τὰ κεριά μου στὸ ἔβγα τῆς ζωῆς. Μὰ πρὶν νὰ φύγω πάρε τὴ στεγνὴ λαμπάδα ποῦν ἀπ' τὴ φλόγα τῆς δικῆς μου τῆς [πνότης].

Πίστες δὲς μοῦ λάχανε στὴ ζήση λουλούδια νᾶν' γιὰ σένα, ἐκεῖ ποῦ περ- [πατᾶς].

Κι' ὅσα, μ' ἔχουν ἔμένα βασανίσει νὰ γίνουμε χρυσοφτερά γιὰ νὰ πετάξω...

Μικρό μου, στὴν πυκνὴ τὴ σκοτεινιάδα ποῦ μὲ τυφλώνει μὲ τὰ γηρατειά... Ἄστρο λαμπρό, χαρὰ μου καὶ λαμπάδα ἢ μακρινὴ σου θεῖα ματιά...

Πρὶν ὅλα γύρω ἀπ' τὰ κρύσταλλα πα- [γώνουν] πρὶν μὲς στῆς μνήμης τὸ χεῖμῶνα νὰ [βρεθῶ].

Καὶ νᾶταν τὰ χερσάκια σου νὰ δώσουν τὸ χᾶδι τους σὲ μένα, γαλανό μου ἀνθό...

Τὰ πέλαγα θωρῶ καὶ τὰ λαγκάδια τίς ἀμμουδιὰς ποὺ μᾶς χωρίζουν, τὰ βουνὰ τίς θάλασσες μὲ τὰ λαμπρά τους τὰ πε- [ραδιά] κι' ἡ σκέψη τὸ κορμί μου βαρυστοραγνᾶ. [σιτικό]

Τὸ γέρικο κορμί πούχει λυγίσει ἀπ' τὸ διάβα τόσων χρόνων τοὺς καιρούς. Ἄχ, ἔλα. Ἕνα τριαντάφυλλο ν' ἀνθίσει γιὰ γλυκασιμὸς, νὰ ξαναλάμψει πάλι ὁ [νοῦς]...

Μὰ φτάνει. Σκέψεις μαῦρες δὲν τὸ θέλω νὰ μὲ κυκλώνουν. Ὅσο βλέπω τὸ γλυκὸ τὸ προσωπάκι σου, ποὺ τὸ λαμπρὸ πινέλο κάποιου Ραφαήλου, ἔχει στολίσει, μὴ [καίτοι]

νὰ μοῦ ψελλίσει : Ἀνῆποτα δὲν σοῦπα, γιὰ κοιτάξω... Εἴμαι ἐγὼ... μὰ σὺν- [καιρὰ εἶσαι ΣΥ, ἀφοῦ ἡ στυλπνὴ, καινούργια, ἀγγιχτὴ] κούπα κλείνει τὸ ἴδιο δυνατό, παλιό, κρασί!...

ΤΑ ΦΙΡΜΑΝΙΑ ΤΗΣ ΑΛΕΠΟΥΣ

(ΛΑΪΚΟΣ ΜΥΘΟΣ)

Ἐναν καιρὸ μιὰ κυρὰ-Μαρία ἔβγαίνει ἀπὸ τὴ φωλιά της σὰν ἐβράδυαζε καὶ πῆγαινε μὲ τὴν ἀράδα σὲ τρία γειτονικά χωριά. Κάπου κάπου ὅμως καὶ στὸ ἴδιο χωριὸ δυὸ νύχτες γραμμῇ. Κάνοντας αὐτὸ κατὰφερνε νὰ τρώῃ ἡζυχὴ τίς κότες.

Οἱ χωρικοὶ πῆγαιναν νὰ σκάσουν μὲ τὸ κακὸ ποῦ τοὺς βρῆκε. Ἐκᾶναν παγίδες, ἔστηναν δόκανα καὶ φύλαγαν καρπούλι. Ἐκεῖνο τὸ πονηρὸ ζουλάπι (ἡ ἀλεπού) ἐπιτήδεια καὶ ξεσκολισμένη σὲ τέτοια τεχνάσματα, ἔφευγε ἀπὸ τίς κακοτοπιὰς καὶ περνοῦσε ζωὴ χαρισμένη.

Μιὰ νύχτα ὅμως ποὺ ἔτρωγε ἕνα τρυφερὸ κοτόπουλο, χωμένο σὲ κάποιο κοτέτσι, τὴν ἀνακάλυψαν. Ἐκεῖνη ἀμέσως ἔκανε τὴν ψόφια γιὰ νὰ τοὺς ξεγελάσῃ καὶ ξεφύγῃ.

Κάποιος χωρικός ποὺ ἐνοίωσε τὸ τέχνασμά της φώναξε στοὺς συντρόφους του : «Χτυπάτε τὴν μὲ τὰ στηλιάρια, πρὶν πρὶν πάρῃ δρόμο,» καὶ τὴν κλωτσοπάτησε. Ἐκεῖνη ἀνατινάχτηκε σὰν νὰ ξύπνησε ἀπὸ βαθύ ὕπνο καὶ ἔτριψε τὰ μάτια της μὲ τὰ πόδια. Ἐπειτα κοίταξε ὀλόγυρά της καὶ ρώτησε γλυκόλαλα : «γιατί, καλὰ μου ἄνθρωποι, μὲ χτυπάτε.

— Ἐχεις μοῦτρα καὶ μιλάς, πονηροπόνηρη! ποῦ κοντεύεις νὰ ρημάξης τὰ κοτέτσια μας.

— Ἀμ ἐγὼ ἔχω τὸ ἐλεύθερο μὲ σουλτανικά φερμάνια νὰ τρώω τὰ πουλερικά.

— Τί φερμανολογᾶς, ποῦνε τα; — Δόστα μου καιρὸ ἴσα με ἕνα Πατερνὸ νὰ ψάξω στὸ ντορβά μου νὰ τὰ βγάλω.

Τότε κάποιος ἀπὸ δσους τὴν εἶχαν τριγυρισμένα ἄρχισε νὰ λέῃ τὸ «Πάτερ ἡμῶν». Τὸ τελείωσε, μὰ ἡ κυρὰ Μαρία δὲν εἶχε βρῆ ἀκόμη τὸ φερμάνι καὶ τοὺς εἶπε : «Ἄχ, καλοὶ μου χριστιανοί, κάνετε μοι τὴν χάρη νὰ τὸ ξαναπῆτε».

Ἕνας ὅμως γέρος τῆς ἀπάντησε : «Ὅχι μόνο μὲ ἕνα Πατερνὸ μὰ οὐτε καὶ μὲ δυὸ «Πιστεύω δὲν θὰ βρῆς τὸ φερμάνι, γιατί ποτέ δὲν σοῦ ἔδω-σε ὁ Σουλτάνος», καὶ γυρίζοντας στοὺς συντρόφους του ἐπρόθεσε : «Χτυπάτε τὴν ἀλύπητα μὲ τὰ ραβδιά σας γιὰ νὰ τελειώσουμε.» Ἐκεῖνοι τὸν ἄκουσαν καὶ σὲ λίγο ἡ κυρὰ Μαρία δὲν ἦταν πιὰ στὴν ζωὴ. Ὅλο αὐτὸ τὸ περιστατικὸ τὸ λέει σύντομα ἡ παροιμία : «Ὡς ποῦ νὰ δειλῇ ἡ ἀλεπού τὰ φερμάνια της, ἐπῆγε τὸ ταμὰρι της στὸν ταμπάκη».

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΥΛΑΧΤΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ε. NESBIT

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Ο Κύριλλος πήρε το σελλίνι, και τα παιδιά ξεκίνησαν για το πάρκο. Πέρασαν πρώτα από τα μαγαζιά και με το σελλίνι που τους έδωσε ή παραμύθια, αγοράσανε αδιάδροχο χαρτί, για να σκεπάσουν τον Ψάμμεντ αν τυχόν κι' έδρεχε, όταν θα βρίσκονταν στο Παρελθόν. Γιατί ξέρανε καλά, πως αν βρεχόταν ο Ψάμμεντ, θα πέθαινε.

Ο ήλιος ελαμποκοπούσε, κι' έδινε στο Λονδίνο μια ξεχωριστή έμορφη.

Οι δρόμοι ήταν γεμάτοι από καλάθια με λουλούδια, και πολλές κυρίες αγοράζανε όμορφα τριαντάφυλλα.

Η Ανθέα αγόρασε τέσσερα κοκκίνα τριαντάφυλλα κι' έδωσε στον καθένα από ένα.

Ήτανε δροσερά κι' εύδιαστα, σαν κι' αυτά που νοσταλγείς τα Χριστούγεννα, που δεν έχεις παρά λίγα χλωμά λουλούδια χειμωνιάτικα, χωρίς εύδια.

Έτσι τα παιδιά φορέσανε πάνω τους από ένα τριαντάφυλλο, και καθίσανε στη χλόη του πάρκου κάτω από τα δέντρα, που τα φύλλα τους δεν είχαν τη φρεσκάδα και το πράσινο χρώμα που έχουν τα δέντρα στην έξοχή.

— Άς μη χάνουμε καιρό, είπε η Ανθέα. Αφού πρέπει να περάσουμε κατά ηλικία, ή Τζέννη που είναι ή πιό μικρή από όλους θα περάσει τελευταία. Ακουσες πως πρέπει να το κρατάς το φυλαχτό. Δεν είναι έτσι, Τζέννη;

— Θα προτιμούσα να μην ήμουν ή τελευταία, είπε η Τζέννη.

— Κράτα και τον Ψάμμεντ, αν προτιμάς, ξανάπε η Ανθέα. Δηλαδή, να τον ρωτήσουμε πρώτα αν θέλει.

— Καί γιατί όχι; είπε πρόθυμα ο Ψάμμεντ. Φτάνει να με κρατάτε προσεχτικά και να μη με ρίξετε χάμω.

Η Τζέννη τώρα κρατούσε τρέμοντας τον Ψάμμεντ. Της κρεμάσανε και το φυλαχτό όλόγυρα στο λαιμό.

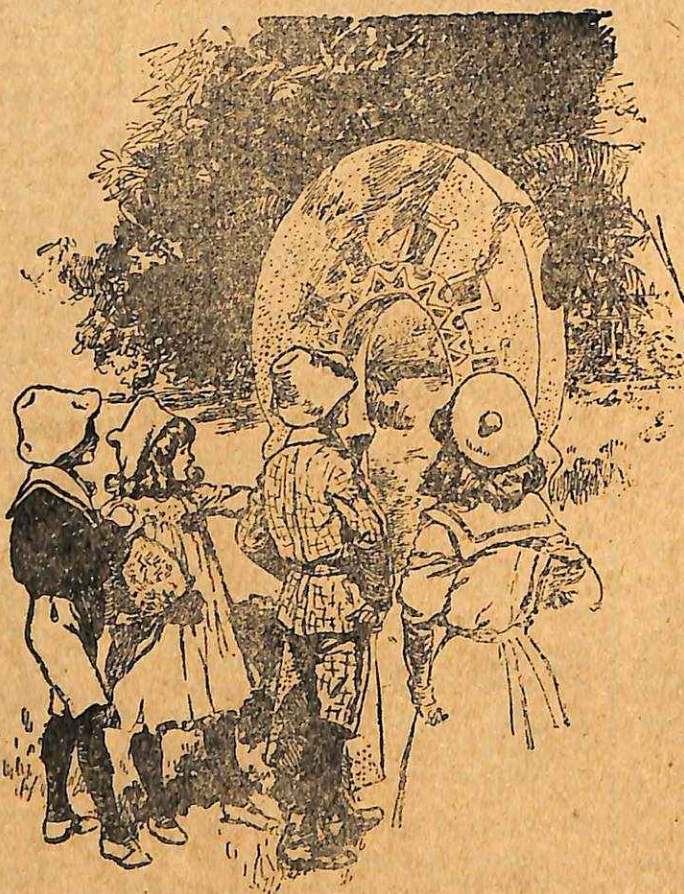
Όλοι είχανε σηκωθεί δρθιοι.

Η Τζέννη σήκωσε το χέρι ψηλά, κρατώντας το φυλαχτό, και ο Κύριλλος πρόφερε σοβαρά τη μαγική λέξη.

Την ίδια στιγμή το φυλαχτό μεγάλωσε και πλάτυνε τόσο, που ή Τζέννη φαινότανε σ' να κρατάη την άκρη μιας κόκκινης άψιδας με πολύ περίεργο σχήμα.

Το άνοιγμα δεν ήταν υπερβολικά μεγάλο, μα τα παιδιά κατέλαβαν πως μπορούσαν να περάσουν μέσα από αυτό.

Ολόγυρα από την άψίδα, και πάνω απ' αυτήν φαντάζανε τα δέντρα

Το άνοιγμα της άψιδας ήταν μικρό μα ο Κύριλλος είδε πως μπορούσε να περάσει από μέσα... (Σελ. 120, στ. β')

κι' ή χλόη του Ρέντζεντ Πάρκ, μέσα όμως από το άνοιγμα της άψιδας δεν έβλεπε ούτε δέντρα ούτε πάρκο μόνο ένα δυνατό πολύχρωμο φως που θάμπωνε τα μάτια.

Ο Κύριλλος πήρε μια βιολιά να πονοή και τέντωσε τα πόδια του με δύναμη, έτσι που οι άλλοι δεν καταλάθανε πως τα γόνατά του τρέμανε και χτυπούσανε τ'όνα με τ' άλλο.

— Έγώ περνάω, φώναξε άποφασιστικά, και περνώντας την άψίδα γίνηκε άφαντος.

— Η σειρά μου είπε η Ανθέα, και πέρασε κι' αυτή.

Ύστερα ο Ρόμπερτ, περνώντας, τράβηξε από το χέρι και τη φειδισμένη Τζέννη, που πέρασε στο τέλος κι' αυτή.

Μόλις βρεθήκανε από την άλλη μεριά, ή τοποθεσία άλλαξε όλοτελα.

Ούτε πάρκο, ούτε δέντρα, ούτε χλόη. Μα ούτε και καμιά άψίδα φαινότανε πιά πουθενά. Μονάχα το φυλαχτό στο χέρι της Τζέννης, κι' αυτό στο συνηθισμένο του σχήμα και μέγεθος.

Ήτανε τόσο δυνατό το φως που δεν μπορούσαν να κρατήσουνε τα μάτια τους ανοιχτά, και πέρασε αρκετή ώρα ώσπου να το συνηθίσουνε, και να κοιτάξουνε ολόγυρά τους. Ο ουρανός ήτανε καταγάλανος και χρύσιζε σαν ήλιολουσμένη θάλασσα.

Τα παιδιά είδαν πως βρίσκονταν σ' ένα πυκνό δάσος. Χαμηλοί θάμνοι και χαμόκλαδα πλεγμένα μπέρδευαν τα βήματα. Μπροστά τους άπλωνόταν μια δχθη από περίεργη μαύρη λάσπη, και ένας μαυροκίτρινος ποταμός κυλούσε ατέλειωτα.

Τα μόνα σημάδια που δείχνανε πως υπήρχανε και άνθρωποι εκεί, ήτανε ένα μονοπάτι που οδηγούσε στον ποταμό, και μερικοί κορμολι δέντρων μέσα στο ποτάμι.

Κοιταχτήκανε μεταξύ τους.

— Μπά! είπε ο Ρόμπερτ, τί αλλοιώτικη ατμόσφαιρα!

Πραγματικά. Ο άγέρας ήτανε πιό ζεστός από ότι ήτανε τον Αύγουστο στο Λονδίνο.

— Θάθελα νάξερα που βρίσκόμαστε, είπε ο Κύριλλος. Αυτός ο ποταμός πρέπει να είναι ή ο Άμαζόνιος, ή ο Τίβερς ή κάποιος άλλος που δεν τον ξέρω.

— Είναι ο Νείλος, είπε ο Ψάμμεντ.

— Τότε είμαστε στην Αίγυπτο, είπε ο Ρόμπερτ που είχε πάρει μια φορά βραβείο στη Γεωγραφία.

— Δεν βλέπω όμως κανένα κροκόδειλο, παρατήρησε ο Κύριλλος,

που είχε πάρει βραβείο στη Φυσική Ιστορία.

Ο Ψάμμεντ άπλωσε το μαλλιαρό του χέρι κι' έδειξε ένα σωρό από λάσπη στην άκρη του ποταμού.

— Ξέρετε τί είναι αυτό; ρώτησε τα παιδιά.

Ενώ μιλούσε ο Ψάμμεντ, ο σωρός από λάσπη γλύστερησε μέσα στο νερό.

— Ω! ξετώνισαν τα παιδιά.

Ακουγότανε τώρα ένας θόρυβος ανάμεσα στους κορμούς που ήτανε μέσα στο ποτάμι.

— Αυτός είναι ήποπόταμος! είπε ο Ψάμμεντ.

— Ναι! είναι ήποπόταμος! έπανέλαβε ο Κύριλλος. Μα πόσο πιό άληθινός από κείνον που βρίσκεται στο Ζωολογικό Κήπο!

— Είμαστε τυχεροί που είναι από την άλλη μεριά του ποταμού, είπε η Τζέννη.

Τώρα ακούστηκε θόρυβος από το μέρος που βρίσκονταν τα παιδιά. Ήταν φοβερό! Γιατί μπορούσε να ήταν ένας άλλος ήποπόταμος, ένας κροκόδειλος, ένα λεοντάρι, ή κάτι τέτοιο.

— Κράτα το φυλαχτό, Τζέννη, είπε βιαστικά ο Ρόμπερτ. Ίσως πρέπει να φύγουμε άμέσως. Έδώ είναι ένας τόπος που μπορεί να μας συμβούνε πολύ περίεργα πράγματα.

— Μου φαίνεται πως είναι ήποπόταμος κι' αυτός. Ένας μεγάλος φοβερός ήποπόταμος, είπε φοβισμένη η Τζέννη.

Όλοι μαζί γυρίσανε το πρόσωπό τους για νάντικρύσουνε τον κίνδυνο.

— Μην είσαστε άνόητοι, είπε ο Ψάμμεντ, με το φιλικό και πειραχτικό του ύφος. Δεν είναι θηρίο. Αυτή τη φορά, είναι άνθρωπος.

Πραγματικά. Ήταν ένα κορίτσι πάνω κάτω στην ηλικία της Ανθέας, με ξανθά μαλλιά και ήλιοκαμένο πρόσωπο. Ήταν σχεδόν γυμνό. Τα τέσσερα Έγγλεζόπουλα που φορούσανε ζακέτες, καπέλλα, παπούτσια, κολλάρα κλπ. κοιτάζανε με θαυμασμό το περίεργο εκείνο κορίτσι.

Ήταν φανερό πως αυτό έπρεπε να είναι το κατάλληλο ντύσιμο γι' αυτό τον τόπο, κι' όχι αυτά που φορούσανε τα παιδιά.

Κρατούσε μια στάμνα πάνω στο κεφάλι της από κοκκινέχρωμα. Δεν είδε τα παιδιά, που ήτανε μισοκρυμμένα στους θάμνους, και προχώρησε στην άκρη του ποταμού για να γεμίση τη στάμνα της. Ενώ προχωρούσε έδαινε από το στόμα

ΤΟ ΜΥΡΩΜΕΝΟ ΚΑΤΩΦΛΙ

Έκείνο το κατώφλι που έν' αγιόκλημα Μοσκοβολούσε κ' ήμουναι παιδί, Μετά από τόσα χρόνια μέσ' στη μνήμη μου

Ακόμα άνθίζει, ακόμα κελαιδεύει...

Μελένιος ήλιος πλημμυρούσε πάνω του Κ' ή σκεβρωμένη πόρτα του, ή βορειά, Μιλιά λές κ' είχε και σέ καλημέριζε, Γερόντισσα με αγάπη κι' άρχοντιά.

Της μέρας μέσα κεί το φως αγιάζονταν Κι' όλα, μαζί ένα πιάνο στη γωνιά, Μύρο έκλειναν ψυχής όπως του πέλαγου Μύρο και τα κλειστά κλείνουν πανιά.

Παλιό το σπίτι, τρίζαν τα πατώματα, Μα το νερό που σου έφερναν να πιής Ήταν της άνοιξης το διαμαντόνερο Κι' όλα είχαν τη σφραγίδα μιας ψυχής.

Κάτι που ένιωθε και μέσα στο κλουβί του Κ' έμοιαζε μεθυσμένο από χορά Τό καναρίνι, κάτι που ήταν διάχυτο Σάν φως, σαν μύρο απ' άνθη δροσερά.

Κάτι το άγνό, το έγκάρδιο, τ' ώραϊό-τατο,

Που χάθηκε, δεν τόχα ξαναϊδεί, Έκείνο το κατώφλι που έν' αγιόκλημα Μοσκοβολούσε κ' ήμουναι παιδί...

(Ακολουθεί)

ΒΕΤΑ ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΠΑΝΤΕΡΜΑΛΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ο μικρός μαραγκός.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΓΟΥΩΛΤ ΝΤΙΣΝΕΪ ΚΑΙ ΣΙΑ

Όσοι είδατε στην Αθήνα τον χαριτωμένο «Πινόκιο» ξέρετε πώς ο δημιουργός του, ο Γουώλτ Ντίσνεϊ διευθύνει στο Χόλλυγουντ μια ολόκληρη κινηματογραφική επιχείρηση που απασχολεί χίλια εκατό άτομα απ' τα οποία κανένα δεν είναι ήθοποιός, γιατί και

ο Πινόκιο, και ο Μίκυ και ο Ντόναλντ δεν ζουν παρά μονάχα επάνω στο πανί.

Αυτοί οι χίλιοι εκατό άνθρωποι που ποτέ δεν παρουσιάστηκαν στα μάτια μας βάζουν τα δυνάτα τους για να ζωντανέψουν τους κοσμαγάπητους ήρωες του Ντίσνεϊ, κι όταν τελειώσουν τη δουλειά τους, τότε πάμε στον κινηματογράφο και διασκεδάζουμε μ' ένα χαριτωμένο Μίκυ Μάους ή θαυμάζουμε ένα έγχρωμο αριστούργημα σαν τον Πινόκιο ή τη Χιονάτη.

☉

ΤΑΞΙΔΙΩΤΙΣΣΕΣ ΚΑΠΩΣ... ΧΟΝΤΡΕΣ

Στην Αμερική η αεροπορική συγκοινωνία έχει πάρει τέτοιες διαστάσεις, ώστε κοντεύει σχεδόν ν' αντικαταστήσει τους σιδηροδρόμους και τα πλοία, που δε μεταφέρουν πια μονάχα επιβάτες, αλλά κι' εμπορεύματα και φρούτα και ζώα ακόμη. Η γραμμή όμως Νέας Υόρκης-Μπουένος Άϊρες μπορεί να υπερηφανεύεται πως μεταφέρει τις πιο «αξιόσβαστες» επιβάτιδες. Όρισμένα αεροπλάνα της γραμμής αυτής έχουν διασκευαστεί το εσωτερικό τους για να μεταφέρουν αγελάδες και οι επιβάτιδες αυτές είναι οι πιο χοντρές απ' όσες παρουσιάστηκαν για να ζυγιστούν στην πλάστιγγα του αεροδρόμιου. Κάνοντας όμως το ταξίδι τους με το αεροπλάνο κερδίζουν σφρανταειά ολόκληρες ή μέρη διαδρομής, κι αυτό δεν είναι μικρό πρόβλημα γι' αγελάδες που βγάζουν δέκα οκάδες γάλα την ημέρα.

☉

Ο ΜΙΚΡΟΠΩΛΗΤΗΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΕΚΑΤΟΜΥΡΙΟΥΧΟΣ

Ο πόλεμος και η κατοχή ανάγκασε ένα σωρό παιδιά να βγούν από μικρά στη βιοπάλη και να γίνουν εργάτες,

λουστρι και πιο συχνά από όλα μικροπωλητές. Τα παιδιά αυτά που δεν μπόρεσαν ούτε να μορφωθούν ούτε να λάβουν μια ανώτερη καλλιέργεια, δεν πρέπει ν' απελπίζονται για το μέλλον τους. Έχουν όλες τις δυνατότητες να προσδεύσουν και να γίνουν πλούσιοι μια μέρα, σαν τον άλλοτε πρόσφυ της Βολιβίας στο Παρίσι, τον εξοχώτατο Σιμόν Πατίνο.

Ο επίσημος αυτός διπλωμάτης ήταν στα παιδικά του χρόνια πλανόδιος εμποράκος, φρότωνε σ' ένα εξημερωμένο λάμα μερικά ψιλικά και τριγύριζε μέσα στα κατσάβραχα της πατρίδας του, πουλώντας τα εμπορεύματά του. Κάποια φορά ένας πελάτης αντί για μετρητά τον πλήρωσε με μια μετοχή, ενός

βολιβιανού μεταλλείου κασιτέρου. Μια λοιπόν κι' έγινε «μέτοχος» ο νεαρός Σιμόν αποφάσισε να επισκεφθί το «μεταλλείο» του. Εκεί βρήκε σύντομα δουλειά, εργάστηκε με ζήλο, κάθε φορά που του περισσεύαν μερικά χρήματα αγόραζε από μια καινούργια μετοχή κι' έτσι με τον καιρό έγινε ένας από τους σημαντικότερους μετόχους. Σήμερα ο σενόρ Πατίνο είναι από τους μεγαλύτερους ιδιοκτήτες ορυχείων κασιτέρου όχι μονάχα στη Βολιβία, αλλά στον κόσμο ολόκληρο.

☉

ΕΙΧΕ ΔΙΚΗ Ο ΝΑΝΟΥΚ

Οι Αμερικανοί που επεκτείνουν τώρα τελευταία τις εξερευνήσεις τους στο Βόρειο και στο Νότιο Πόλο, διε-

κήρυξαν ότι οι Έσκιμοι έχουν εφευρέσει τις πιο σοφές μεθόδους για την αντιμετώπιση του κρύου. Οι Αμερικανοί εξερευνητές είχαν πάρει μαζί τους

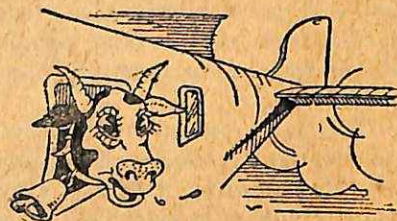
για την εγκατάσταση του στρατοπέδου τους κάθε λογής σκηνές, τέντες από νάυλον κι' από άλλα παραπλήσια υλικά. Έτσι λοιπόν, με τη χρήση έφτασαν στο συμπέρασμα ότι το πρακτικότερο και θερμότερο κατάλυμα είναι πάντα το ιγκλοο των Έσκιμων, δηλαδή η καλύβα που χτίζουν από πάγο.

☉

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΚΑΙ ΠΑΛΙΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Ο τεχνικός πολιτισμός της εποχής μας δημιούργησε ένα πλήθος καινούργια επαγγέλματα που οι πατεράδες μας ούτε τα φαντάζονταν καν.

Ξέρετε πόσες κατηγορίες επαγγελμάτων υπήρχαν τον καιρό του Ήσιου; Τέσσερες μονάχα: Η ξυλουργική, (πλοία, έπιπλα, άρματα), η μεταλλουργική, (κατεργασία του χαλκού, του σιδήρου, του μολύβδου και του κασιτέρου), η δερματοουργία, (σέλλες, παπούτσια κτλ.) και η κεραμική, (διάφορα άγγεια, κεραμίδια, τουβλά). Κάθε τεχνίτης επεξεργαζόταν μόνος του το αντικείμενο που ήθελε να κάνει από την αρχή, δηλαδή από την πρώτη ακατέ-

ργαστη ύλη (τον πηλό, το τομάρι κλπ.) ως το τέλος.

Την ίδια εποχή στις Ινδίες μόνον δυο επαγγέλματα ήταν γνωστά: του σιδηρουργού και του άμαξοποιού.

Ξέρετε πόσοι τεχνίτες χρειάζονται σήμερα για την κατασκευή ενός παπουτσιού; Διακόσιοι πενήντα! Και ξέρετε πόσοι πρέπει να δουλέψουν για να βγει ένα χρονόμετρο; Χίλιοι εργάτες που ο καθένας τους έχει διαφορετική ιδιότητα. Κάθε εργάτης δηλαδή δεν κατασκευάζει παρά μόνον ένα μέρος του ρολογιού και κατόπιν όλα τα κομμάτια αυτά συγκεντρώνονται για να συντεθί το ρολόι, από ειδικών πάλι τεχνίτη. Τι εξέλιξις από την εποχή του Όμηρου ως σήμερα.

Ο ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

ΣΧΟΛΙΚΗ ΑΝΑΜΝΗΣΗ

Θυμάμαι του σχολείου μας την αλλη γεμάτη άνθους. Και τη γλυκειά μου τη σχολική, θυμάμαι, που μαζί φίλη χεροπιαστές γυρνούσαμε το δειλί.

Μα περισσότερο θυμάμαι τη φορά την τελευταία, που θα δίναμε εξετάσεις. Τί καρδιοχτύπια, Θεέ μου, και μετά — «Θε να σου γράφω...» — «Να μη με ξεχάσεις...».

Αχ, και θυμάμαι, ακόμα, τη βραδιά, σανόμνη είχα βρεθεί στην κάμαρά μου, τα δάκρυα που χυθήκανε πικρά απάνω απ' τα κλειστά τετράδιά μου.

ΜΕΛΙΣΣΑΝΘΗ

ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

(ΑΝΕΚΔΟΤΟΙ)

13. ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗ

Και τώρα που την έπιασε να ιδείς τί θα την κάνει! Η πονηρή Κερά Άλεπού θα γίνει πυροφάνι.

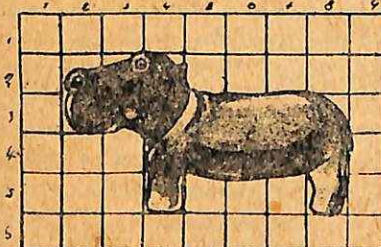
Στουπί της βάζει στην ουρά και λάδι να την κάψει. Μ' άλλοι και στα χωράφια του πούχουν κι' εκείν' άνάψει!..

ΔΙΟΝ. Α. ΤΡΟΒΑΣ

ΜΙΚΡΟΙ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

1. ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

Ίπποπόταμος

Οριζόντιως: 1. Έπαρχία της Γαλλίας.—2. Προφήτης.—4. Αντωνυμία.—5. Θεά των Αρχαίων.—Έτσι λέει ο Όμηρος τη θάλασσα.—6. Μεγάλη βασίλισσα.

Καθ' ύψος: 1. Αριθμητικό.—2. Προστακτική στην αρχαία.—3. Υιός του Νώε.—5. Άρθρον—Συμπερασματικό, με απόστροφο.—6. Νότα (βυζ).—7. Δυο γράμματα από τη λέξη κύμα.—Άριθμός (άρχ).—8. Κόρη του Ίνάχου.—9. Πόλις της Πελοποννήσου.

☉

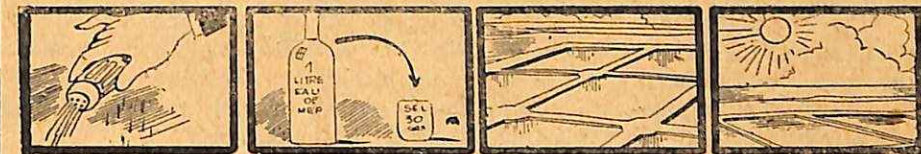
2. ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Τα δυο χωράφια

Ο Κόλλιος έχει στο Μενίδι ένα χωράφι που ο περίγυρός του είναι 24 πήχες, δηλαδή κάθε πλευρά του έχει μήκος 6 πήχες. Το χωράφι αυτό όμως έχει ένα κακό. Είναι πολύ μακρύ

ΤΟ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΜΑΣ ΦΙΛΜ

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΤΟ ΑΛΑΤΙ

1. Το αλάτι που μεταχειριζόμαστε στο φαί μας το βρίσκουμε είτε μέσα στη γη, — αυτό είναι τ' ορυκτό αλάτι—είτε μέσα στη θάλασσα—το θαλασσινό αλάτι.—2. Σε κάθε οκά θαλασσινό νερό υπάρχουν περίπου 40 γραμμάρια αλάτι. Για να βγει το αλάτι αυτό υπάρχουν ώριμες εγκαταστάσεις που τις λέμε α λ υ κ έ ς.—3. Οι άλυκές είναι σαν μεγάλες ανάβες στέγες, χωρισμένες με ψηλούς πλίνθινους τοίχους, που συγκοινωνούν μεταξύ τους με ειδικούς άγωγούς.—4. Όταν γεμίσει κάθε στέγνα, κλείνουν τον άγωνα κι' έτσι το νερό που μένει εξατμίζεται κάτω από την θερμότητα του ήλιου και το αλάτι κατακάθεται στον πάτο.

5. Οι εργάτες μαζεύουν το αλάτι σε σωρούς στη μέση. Αυτό το αλάτι αποτελείται από μεγάλα χοντρά κρύσταλλα κι' είναι αυτό που λέμε «αλάτι χοντρό».—6. Ένα μέρος του αλατιού αυτού καθαρίζεται με ειδικές μηχανές, ύστερα το αλέθουν σε λεπτή σκόνη κι' έτσι γίνεται το λεγόμενο «ψιλό αλάτι».—7. Υπάρχει όμως και τ' ορυκτό αλάτι που το βγάζουν από τα βάθη της γης. Οι μεταλλωρύχοι με ηλεκτρικά τρυπάνια, κόβουν μεγάλα κομμάτια που τα στέλνουν στο εργοστάσιο.—8. Εκεί τα καθαρίζουν, τα αλέθουν και βγαίνει ένα ψιλό αλάτι λεπτότερο και λευκότερο αλλά εξ ίσου νόστιμο με το θαλασσινό.

από το σπίτι του. Τότε ο Μήτρος, ένας άλλος Μενιδιάτης προτείνει στον Κόλλιο να κάνουν αλλαγή με το δικό του το χωράφι που έχει τον ίδιο περίγυρο, δηλαδή 24 μέτρα, μόνον που δεν είναι τετράγωνο, δηλαδή έχει πλάτος 3 μέτρα και μήκος 9. Ο Κόλλιος δέχθηκε πρόθυμα και τα χωράφια άλλαξαν. Βγήκε όφελιμένος ή ζημιωμένος;

☉

Ναι ή Όχι

1. Η Βραζιλία ήταν άλλοτε αυτοκρατορία, ναι ή όχι; 2. Ο κ. Γρηγόριος Ξενόπουλος γεννήθηκε στη Ζάκυνθο, ναι ή όχι; 3. Μπορεί κανείς να πάει πεζή απ' την Αμερική στην Ασία, ναι ή όχι; 4. Ο Ήλιος είναι το μεγαλύτερο άστρο τ' ουρανού, ναι ή όχι;

☉

ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

7—13

Σταυρόλεξο, Ο Κικίριος. Οριζόντιως. 1. Αίσωπος, Θάις, σέ.—3. Η. 4. Νά, άς.—5. Άνά.—6. Ίτε, όλο, Σιρόκος. Καθ' ύψος: 1. Αθηνά.—2. Ία, αὐτί.—3. Σί, Αέρο(α).—4. Όσκέ, Ό.—5. Ο.Κ.—6. Ός, άλλο.—7. Σεισμός.

☉

2. Ένα πρόβλημα μαλλιαρό. Άφού τα περισσότερα μαλλιά που μπορεί να έχει ένας άνθρωπος στο κε-

φάλι του, είναι 150 χιλιάδες τρίχες και τα λιγώτερα 60.000, αν πάρουμε τον μέσον όρο, δηλαδή 100.000 και διαιρέσουμε μ' αυτούς τα δύο δισεκατομμύρια των ανθρώπων της γης, θ' αποδειχθεί μαθηματικά ότι όχι δύο, αλλά είκοσι χιλιάδες άνθρωποι οφείλουν να έχουν ακριβώς τον ίδιο αριθμό τριχών στο κεφάλι τους.

☉

ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ

Να από πού πέρασε ή κακή Μάγισσα της Χιονάτης και ξέφυγε των νάνων που την κυνηγούσανε.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΕΧΘΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ L. LAMBRY

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Όμως ο Ντίκ δεν την άφησε περισσότερο στη μελαγχολία της. Πήρε το ποτήρι της και της έβγαλε μισό δαχτυλό χρυσό. Έβγαλε κατόπι της Άννούλας και στο δικό του και είπε :

— Θα πιούμε και οι τρεις στην όγεια των γονιών μας ! Έμπρός αγαπη-ές μου φίλες, άδειάστε το κρασί σας !

— Έπειτα, αφού ήπιανε, πρόσθεσε : — Και τώρα θα σάς πω το μεγάλο μου μυστικό, αυτό που κατά πάσαν πιθανότητα θα μās σώσει. Λοιπόν άμα κατάλαβα ότι το ρεύμα μās παρασύρει πρὸς τὸ νότο άμέσως φοδήθηκα τὰ φύκια...

— Και πῶς τξέρες ; τὸν διέκοψε ἡ Άννούλα.

— Ότι θάρχόμαστε εἰδῶ ; ἔκανε ὁ Ντίκ. Μοῦ τὸ ἔδειξε ὁ χάρτης τοῦ καρδιοῦ μας. Έπειτα ἔπατέρας μου γιὰ τὴν διηγήθηκε ἕνα σωρὸ πρᾶγματα γιὰ τὰ ἑσωτερικὰ ρεύματα καὶ ὅταν εἶδα τὴν τρεχάλα τοῦ « Πράνσιγκ » κατάλαβα ποῖον δρόμο ἀκολουθοῦσε. Τότε ἔκανα κάτι πολὺ ἀπλὸ πὺ πολλοὶ ναυαγοὶ τὸ μεταχειριστήκανε πρὶν ἀπὸ μās μὲ εὐχάριστα τίς περισσότερες φορές ἀποτελέσματα. Πήρα ἀπὸ τὴν καμπίνα τοῦ κυβερνήτη μιὰ κόλλα χαρτί, ἔγραψα λίγα λόγια καὶ τὴν ἔβαλα μέσα σὲ μιὰ μποτίλια πὺ τὴ σφράγισα καλὰ καὶ τὴν ἔρριξα στὴ θάλασσα.

— Σπουδαία ἰδέα, ἔκανε χαρούμενη ἡ Άννούλα. Νομίζεις ὁ μως πῶς θὰ τὴν βροῦνε Ντίκ καὶ θάρουν νὰ μās σώσουν ;

Τὸ ἀμερικανόπουλο σήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Ὁ Θεὸς μόνο τὸ ξέρει ! εἶπε.

— Κι' ἂν βροῦν τὴ μποτίλια οἱ Γερμανοὶ ; ρώτησε ἄξαφνα ἡ Λευκή.

Τὰ παιδιὰ κοιταχτήκανε μ' ἀπορία. Ἡ μικρούλα ἔκανε μιὰ πολὺ λογικὴ σκέψη πὺ οἱ δυὸ μεγάλοι δὲν τὴν εἶχανε ὑπολογίσει.

— Ω, κι' ἂν τὴν βροῦν μωρό μου, κανένα γερμανικὸ καράβι δὲ θ' ἀποφασίσει νὰ ἔρθει ὡς εἰδῶ γιὰ τρία παιδιὰ πὺ κινδυνεύουν. Τὸ κακὸ εἶναι βέβαια ὅτι τὸ γράμμα δὲ θὰ φτάσει στὰ χέρια τῶν δικῶν μας, ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι μιὰ ὑπόθεση πὺ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ξέρει ἀπὸ πρὶν.

Κουδεντιάζοντας, ἡ Άννούλα σήκωνε τὸ τραπέζι. Ὁ,τι εἶχε ἀπο-

μένει ἀπὸ τὸ ψωμὶ καὶ τίς κονσέρβες τὸ φύλαξε σὲ μικρὸ ντουλάπι τῆς ἀποθήκης κλειδώνοντας τὸ διπλὰ μὲ τὸ κλειδί πὺ βρισκόταν πᾶνω στὴν κλειδαριά.

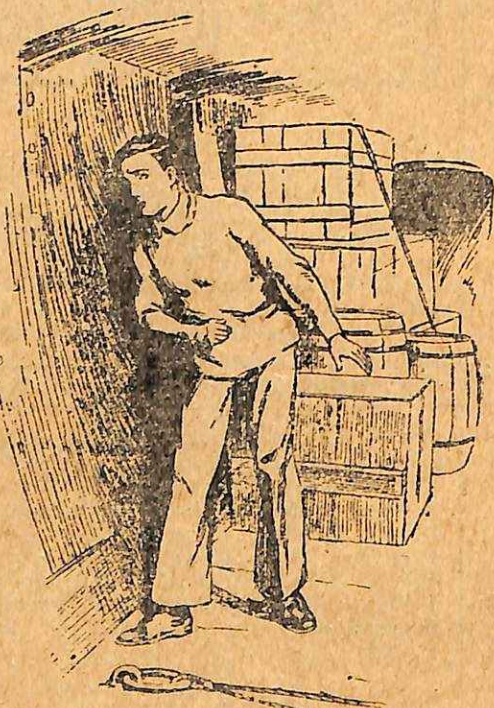
— Μὰ γιατί τὸ κλειδώνεις Άννούλα ; ρώτησε ἡ Λευκὴ περιέργη. Δὲν πιστεύω νὰ φοβᾶσαι τίποτε κλέφτες.

Τὸ κορίτσι χαμογέλασε καὶ τῆς εἶπε κουνώντας τὸ δαχτυλό :

— Φοβᾶμαι ἕναν πολὺ μικρὸ κλεφτᾶκο πὺ τὸν λένε Λευκή.

Ἡ μικρὴ κατέβασε τὸ κεφάλι τῆς παραπονεμένη.

— Δὲν πιστεύω νὰ ἔφαγα πιδ

Κόλλησε τ' αὐτί του στὰ πλευρὰ τοῦ πλοίου...

πολὺ ἀπὸ σᾶς, εἶπε κλαψιάρικα.

— Όχι μωρό μου, ἀποκρίθηκε τὸ κορίτσι, φοβᾶμαι μήπως καμμιὰ φορὰ πεινάσεις καὶ φᾶς περισσότερο ἀπ' ὅ,τι πρέπει. Εἶναι κακὸ νὰ παραστομαχιάσεις τώρα πὺ δὲν μπορούμε νὰ φωνάξουμε γιὰτὸ. Γι' αὐτὸ ἐγὼ πὺ εἶμαι τώρα μανούλα σου φροντίζω γιὰ τὴν καλὴ σου ὀγεία.

Ἡ Λευκὴ χτύπησε τὰ χερᾶκια τῆς καὶ τὴν ἀγκάλιασε.

— Τὶ καλὴ πὺ εἶσαι, Άννούλα, τῆς εἶπε χαρούμενη. Κι' ἐγὼ νόμιζα πῶς λυπάσαι τίς κονσέρβες καὶ τὸ ψωμὶ πὺ τρώγω.

— Έχουμε τόσα πολλὰ, πὺ θὰ μās περισέψουν, ἀπάντησε ἡ μικρὴ γαλλίδα. Στὴν ἀποθήκη βρήκα ἀρκετὰ αὐγὰ καὶ θὰ φτιάξουμε μιὰ ὀρεκτικὴ ὀμελέττα. Ὑπάρχει ἀκόμα ἄρτονο παστὸ κρέας, μακαρόνια, ρύζι καὶ φασόλια. Έχουμε ἀπ' ὅλα Ντίκ, εἶπε γυρίζοντας σ' αὐτόν.

— Καὶ ἐγὼ ἀνακάλυψα δυὸ κουτιά μὲ περφημο τσᾶϊ τῆς Κεϋλάνης, ἕνα κουτί μὲ κακάο κι' ἄλλα ἔφτα μὲ μαρμελάδα ροδάκινο, ἔκανε τὸ ἀμερικανόπουλο. Καὶ πιστεύω νὰ βρῶ πολλὰ ἀκόμα καὶ προπαντὸς τὸ φρέσκο βούτυρο. Άκόμα δὲν κοιτάξαμε τί ἔχουν οἱ ἄλλες δυὸ ἀποθήκες.

Ἡ Άννούλα ἄρχισε νὰ κουδεντιάζει σοδρὰ μὲ τὸν Ντίκ, ἐνῶ ἡ Λευκὴ ἔπαιζε μὲ τὴν κουκλά τῆς.

— Θα τηρήσουμε μιὰ τάξη σὲ ὅλα τὰ πρᾶγματα, τοῦ εἶπε, γιὰ ν' ἀντιμετωπίσουμε τὴ δύσκολη αὐτὴ περίσταση. Εἰς, Ντίκ, ἔχεις περισσότερη πείρα ἀπὸ μένα καὶ εἶμαι πρὸθυμη νὰ σὲ ὑπακούω σὺν ἕνα μεγάλο ἄδερφό. Δὲν πρέπει νὰ μὲ περνᾶς γιὰ καμμιὰ δειλὴ ἐπειδὴ τὸ πρῶτὸ φοδήθηκα λιγάκι. Σοῦ ὑπόσχομαι ἀπὸ τώρα καὶ σὸ ἐξῆς νὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ σὲ βοηθῶ σὲ μέλλον.

— Εἶμαι βέβαιος Άννούλα, ὅτι εἶσαι ἱκανὴ νὰ φερθεῖς σὺν ἕνα μεγάλο καὶ λογικὸ κορίτσι καὶ εἶμαι πολὺ μακρὰ ἀπὸ τὸ νὰ σὲ ἔλέγχω. Μοῦ φαίνεται μάλιστα ὅτι εἶσαι πολὺ θαρραλέα γιὰ τὴν ἡλικία σου. Έπειτα δὲν μπορῶ νὰ σὲ κατακρίνω γιὰ τὸν πρῶτό σου φόβο, ἀφοῦ κι' ἐγὼ ἤρθε ἡ στιγμή πὺ κοιτάζα ἀπελπισμένος τὸν οὐρανὸ ζητώντας βοήθεια ἀπὸ τὸ Θεό. Περνοῦμε μιὰ μεγάλη δοκιμασία καὶ εἶναι φυσικὸ γιὰ διὰ-φορα μικροπρᾶγματα νὰ ζητοῦμε ἔλεος,παρηγοριὰ καὶ συγγνώμη γιὰ τὴν ἀδυναμία μας. Τὸ κυριώτερο τώρα εἶναι ν' ἀντιδράσουμε καὶ νὰ κανονίσουμε τὴ ζωὴ μας σύμφωνα μὲ τίς στιγμὲς πὺ περνοῦμε...

Ξαφνικὰ ἡ Λευκὴ ἔμπηξε μιὰ δυνατὴ φωνὴ καὶ πετᾶχτηκε τρομαγμένη ἀπὸ τὴ θέση τῆς. Τὰ δυὸ παιδιὰ τρέξαν κοντὰ τῆς.

— Τὶ ἔπαθες ; τῆς ρώτισε φοβισμένη ἡ Άννούλα.

— Εἶδα ἕνα μαῦρο πρᾶγμα πὺ ἔτρεξε ἀνάμεσα στὰ πόδια μου, μὰ δὲν πρόφτασα νὰ δῶ τί εἶναι, εἶπε κλαίγοντας ἡ μικρὴ.

Ὁ Ντίκ ὅμως τὴν πήρε στὴν ἀγκάλια του καὶ πῆγε καὶ στάθηκε μπροστὰ σ' ἕνα μεγάλο πᾶγκο.

(Ακολουθεῖ) ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΗ ΔΙΑΚΑΛΑ

Εἶναι μιὰ ἡλιόλουστη χειμωνιάτικη ἡμέρα. Ὁ ἥλιος λάμπει. Καθισμένη στὴν βεράντα θαυμάζω τὴ χειμωνιάτικη αὐτὴ λιακάδα. Ὅλα εἶναι χαρούμενα, ὅλα εἶναι γελαστά. Ὁ χουσαφένιος ἥλιος ξεσπᾶ τὴ γῆ. Ἡ γλῶσση ἀπλώνεται χάρμα σὺν ἕνα καταπράσινο σεντόνι. Μερικὰ παιδάκια ξένοιαστα, παίζουν στὴν αὐλὴ ἐνὸς σπιτιοῦ καὶ πλημμυρίζουν μὲ γέλια αὐθόρμητα, κρυσταλλένια, τὴν ἀτμόσφαιρα...

Ένας γεροντάκος κάθεται στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του καὶ διαβάζει κάποια ἐφημερίδα, ἀπολαμβάνοντας τὴ θέση τοῦ ἡλίου πὺ δίνει δύναμη σὲ γέριό του σώμα.

Ένα μικρὸ παιδάκι σὲ μπαλκόνι του διαβάζει κάποιο βιβλίο καὶ πιδ κει μιὰ γριούλα κάθεται καὶ γνέθει μὲ τὴ ρόκα τῆς μαλλί...

Ένας σπίνος πετᾶ ἀπ' τὸ ἕνα δέντρο σ' ἄλλο σφυρίζοντας καὶ μιὰ πεταλούδα πετᾶ μὲ τὰ ὠραία ποικιλόχρωμα φτερά τῆς πάνω ἀπ' τὰ ἄνθη τοῦ κήπου.

Στὸ δρόμο μικρὰ ζωρὰ παιδάκια τρέχουν καὶ φωνάζουν χαρούμενα. Εἶναι τόσο εὐχαριστημένα πὺ ἐλευθερώθηκαν ἀπ' τὴν κλεισούρα τοῦ σπιτιοῦ ! Σ' ἕνα πορτόθυρο μιὰ γάτα ξαπλωμένη τεμπέλικα, μὲ τὰ μάτια μισόκλειστα ρουθουνίζει εὐχαριστημένη στὴ θαλαπρὴ τοῦ ἡλίου...

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι πόσο φαίνονται χαρούμενοι κι' εὐτυχισμένοι ἀπ' αὐτὴ τὴν ὠραία χειμωνιάτικη λιακάδα ! Ἀφίνω τὴν ὠραία αὐτὴ θέα καὶ μπαίνω μέσα γιὰ νὰ διαβάσω, μὲ τὴ σκέψη ὅτι αὐριο ποῖος ἔξερει μετὰ ἀπ' τὴν ἡλιόλουστη αὐτὴ ἡμέρα τί ἄσχημος καιρὸς θὰ εἶναι...

Μικρὴ Νεράϊδα

©©

Η ΜΙΚΡΗ ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ

Ἦταν Μᾶης. Ὁ ἥλιος ἔλαμπε σὸν οὐρανὸ τὸν καταγάλανο καὶ τὰ πουλάκια κελαῖδουσαν γλυκὰ. Στὸ ἔξοχικό κέντρο στὴν ἀκροθαλασσία, τὸ ἀγεράκι φουὰ ἀπαλὰ καὶ παίζει μὲ τὰ μαλλιά μας. Μερικὰ παιδιὰ παίζουν μπᾶλλα καὶ γελᾶνε, ὅλο γελᾶνε. Φαίνονται χαρούμενα γιὰ τὸ ποσοπάκια τους γελᾶνε καὶ τὰ μικρὰ δοντάκια τους μοιάζουν μὲ μαργαριτάρια. Τὰ μαλλάρια τους τὰ ξανθὰ, παίζουν κι' αὐτὰ μὲ τ' ἀλυσφὸν τ' ἀγέρι.

Έξωφρα μιὰ λεπτὴ παιδικὴ φωνὴ ἀκούγεται ἀπὸ μακρὰ Γαρυφύλλα, τριανταφυλλία. Ἡ φωνὴ ὅσο πάει γίνεται καθορτοτερη καὶ μιὰ μικρὴ ὡς 10 χρόνων ξεπροβάλλει μεσ ἀπὸ κάτι ψηλὰ δέντρα. Φορεῖ ἕνα ζευγάρι τρυπες παντοφλές κι' ἕνα φόρεμα θαλασσί, ἴδιο μὲ τὰ μάτια τῆς. Εἶναι μπᾶλω-

μένο πολὺ ἀδέξια καὶ τὰ ξανθὰ μαλλιά τῆς πὺ εἶναι πλεγμένα κοτσίδες δυὸ ἄσπροι σπάγγοι τὰ κρατοῦν κάπως κτενισμένα. Στὰ χέρια τῆς βασταίει ἕνα καλαθάκι πὺ ἔχει μέσα τὰ λουλούδια. Τὰ γαλανά τῆς ματάκια μόλις εἶδαν τὰ παιδιὰ νὰ παίζουν μπᾶλλα ἔκαναν νὰ πᾶνε νὰ παίζουν μᾶ, ἔρριξε μιὰ ματιά σὲ πανεράκι μὲ τὰ λουλούδια. Κι' ἄλλη μιὰ στὰ παιδιὰ κι' ἀναστένανε. Μέσα στὰ γαλανά μάτια τῆς ἔβλεπε κανεὶς τὴ λατᾶρα νὰ παίζει μπᾶλλα μὲ τὰ παιδιὰ τῆς ἡλικίας τῆς. Μὰ τὰ λουλούδια ; Τί θὰ γίνονταν ; Ἄν δὲν πουλοῦσε ὡς τὸ βράδυ τὰ μισὰ, θάμενε νησιτικὴ μὲ τὸ ἀδελφάκι τῆς, πὺ ἦταν μόλις τεσσάρων χρόνων. Δὲν εἶχε μανούλα νὰ τὴν βοηθήσει καὶ νὰ μὴν τὴν ἀφήνει νὰ πουλάει λουλούδια στοὺς δρόμους καὶ στὰ κέντρα. Δὲν εἶχε...

Πλησίασε ἕνα τραπέζακι δειλὰ κρατῶντας σὲ χερί τῆς ἕνα μπουκετάκι λουλούδια καὶ εἶπε : «... πόρτε κυρία... εἶναι φρέσκα καὶ δροσερά...»

Ἡ κυρία δὲν πρόσθεσε τὴ μικρούλα κι' αὐτὴ ἔφυγε γρήγορα γιὰ νὰ μὴν βλέπει τὰ παιδιὰ νὰ παίζουν μπᾶλλα, ἐνῶ τὰ δάκρυα ἄρχισαν νὰ τρέχουν στα χλωμά τῆς μαγουλάκια.

Ρὸς Μπουμπουκάκι

©©

ΑΝΑΜΝΗΣΗ

Ὅταν ἤμουν ἄρρωστος — κι' αὐτὸ γινόταν συχνὰ, λαχταροῦσα — νὰ δῶ τὸν ἥλιο νὰ βασιλεύει. Ἀπὸ τὸ παράθυρό μου ἀντίκριζα τὴ θάλασσα μὲ τ' ἀλαφρὰ τὰ κύματα, τὰ θαμπὰ οὐρανοθέμελα μὲ τὰ δαντελένια σύννεφα. Πέρα λίγες ἀχτίδες στερνὲς ἀπὸ τὸν ἥλιο πὺ βασίλευε χρύσιζαν τὸν οὐρανὸ καὶ ἔδιναν θαυμασιὰ ἁρμονία σὲ γαλάζιο χρῶμα τοῦ. Μερικὰ πουλιὰ χαιρέτιζαν τὴν δύση μὲ τὸ γλυκὸ τιτίβισμα τους. Τὰ πρῶτα ἄστρα προβάλλαν σὲν οὐρανὸ καὶ σὲ λίγο καὶ τὸ φεγγάρι.

Καὶ ἐγὼ μαγεμένος μὲ τὰ φτερά τῆς φαντασίας μου πετοῦσα σ' ἄλλους κόσμους.

Πειρακτηρίον

©©

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΓΙΓΙΑ

Έξω ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι βαριά... Μαῦρα σύννεφα σκεπάζουν τὸν οὐρανὸ. Κανενὸς πουλιοῦ δὲ γοοιᾶς τὴ λαλιὰ, τὰ δέντρα ὀλόγυμνα. Ἡ θάλασσα ἀκόμα ἄγρια, τὰ κύματά τῆς μὲ μάνητα χτυπᾶνε τοὺς βράχους. Οἱ ἄνθρωποι κλεισμένοι στὰ σπιτία τους, δὲν τολμοῦν ἀκόμα νὰ βγοῦν. Ὅλα εἶναι βαμνὰ. Μόλις πέρασ' ἡ καταιγίδα...

Μὰ νὰ !... Σινὰ σινὰ τὰ σύννεφα σκορπίζονται. Ὁ ἥλιος προβάλλει ἀνάμεσα τους κι' ὅλοι σ' ἀντίκρουμά του νοιώθουν ἀνακούφιση. Ξανακούγονται

τὰ πουλιὰ, τῶν ἀηδονιῶν τὸ γλυκὸ κελάδημα, τῶν χελιδονιῶν τὸ χαρούμενο πέταγμα. Ἡ γῆ στολιζέται καὶ πάλι μὲ τὸ πολύχρωμο τῶν λουλουδιῶν χαλί. Κι' ἡ θάλασσα ἡμερεῖται... Οἱ ἄνθρωποι χαρούμενοι βγαίνουν ἀπ' τὰ σπιτία τους. «Πέρασ' ἡ καταιγίδα !» ψιθυρίζουν. Ἀφοσιώνονται πάλι ὅλα τὰ ζωντανὰ τῆς γῆς στὴν ἡσυχὴ δουλειὰ τους. Ξανακούγεται τῆς ἐργατικῆς μελισσας ὁ βόμβος. Καὶ τ' ἀνθρώπου τὸ ξέγνοιαστο τραγούδι... Ὅλα ὑμνολογοῦν τὸ ζωντανεμα τῆς ζωῆς, μιᾶς ζωῆς πὺ ἔμενε ναρκωμένη τὸ δύσκολο καιρὸ τῆς καταιγίδας...

Κορινθιακὸ Ἀκρογιάλι

©©

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Κάποτε ἕνας μπακάλης μὲ τὸν ὑπᾶλληλό του ἐμετροῦσαν τί εἶχε ἀπομείνει σὲ μαγαζί.

«— Πέντε ὀκάδες σκουληκιασμένο τυρί, ἄρχισε νὰ μετᾷ ὁ μπακάλης, τρεῖς ὀκάδες σάπιες ἐλιές, ἔξη ὀκάδες κομμένο ρύζι, τέσσαρες ὀκάδες σάπιες πατάτες, πέντε κλουβία αὐγὰ...»

«— Τὰ πέντε αὐγὰ, τὸν διέκοψε ὁ ὑπᾶλληλος τὰ πουλήσα τὸ πρῶτὸ στὴν κυρία Σ.

Τότε ὁ μπακάλης ἐσκούπισε μὲ τὸ μαντήλι του τὸν κορὸ ἰδρωτὰ πὺ περ-εῖλινε τὸ μέτωπό του. Κι' αὐτὸ βλέποντας ὁ ὑπᾶλληλος τὸν ρώτησε ἐάν-ἔχει τίποτε.

«— Όχι, ἀπαντᾷ ὁ μπακάλης, μόνο πὺ εἶμαι προσκαλεσμένος ἀπὸψε στῆς κυρίας Σ. ! ! !

Υἱὸς τοῦ Αἵνου

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Μικρὴ Λογοτέχνης εἶχε συνηθίσει ἀπὸ τεσσάρων ἐτῶν νὰ μιλᾷ καὶ νὰ καταλαβαίνει τὰ γαλλικά. Μιὰ μέρα ἡ μητέρα τῆς τῆς εἶπε γαλλικά : «Φέρμ λα πόρτ». Τότε ἡ Μικρὴ Λογοτέχνης νομίζοντας πῶς ἡ μητέρα τῆς ἤθελε νὰ τῆς φέρῃ τὴν πόρτα, πλησίασε στὴν πόρτα καὶ τραβώντας τὴν, λέει στὴν μητέρα τῆς : Δὲν μπορῶ καλὲ μαμά ! ! ! (Γεγονός)

Μαῦρο Βέλος

Τὸ παιδί σὸν παντοπώλη :

Πόσο κάνουν 4 ὀκάδες πατάτες, 300 δράμια μακαρόνια, ἕνα πακέτο ἄ-λάτι, μιὰ ὀκᾶ φαίη ;

— Κάνουν 14 500 παιδι μου. Ἀλλὰ δὲ θὰ τ' ἀγοράσεις νὰ σὰ ζυγίσω ;

— Όχι κύριε. Εὐχαριστῶ πολὺ πὺ μοῦ λύσατε τὸ πρόβλημα πὺ μοῦ ἔβαλε ὁ δάσκαλος...

Αυγόπουλο

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Εγκυκλιμμένον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως ελεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθέν διὰ του Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσια δοχ. 35000, Ἐξαμηνία
δοχ. 20000, Τρίμηνη 12000.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγγλίας, Αἰγυπτίου Λίρες 2:10
Ἀμερικής καὶ ἄλλων κρατῶν Δολλάρια 10.
Ἐξαμηνία ἀναλόγως. Τιμὴ φύλλου δοχ. 800.
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
Ἀποστολὰς: Πρὸς τὸ περιοδικὸν «Η ΔΙΑ-
ΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», δόδος Ἀριστείδου 10
Ἀθήνας. — Τηλ. 20977

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ { ΜΑΡΙΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΥΘΑΛΙΑΣ ΧΡ. ΝΑΤΣΙΟΥ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ Π. ΜΟΥΣΔΡΑΚΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Ἰανουαρίου, ἀλλ' αἱ
συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδὴ-
ποτε μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΑ
δόδος Ἀριστείδου 10
Ἀθήνα

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, δόδος Ἀριστείδου 10
τὴν 5ην Μαΐου 1947

ΤΙΣ τελευταῖες ἡμέρες ἔχω πάρει
πολλὰ γράμματα καθυστερημένα τόσο
πολὺ πού νά μὴν ξέρω πῶς νά τὰ χρη-
σιμοποιήσω. Μὰ εἶναι ὥρα καὶ τὰ
περισσότερα μαζί με τὶς εὐχὲς τοῦ Πά-
σχα περιλαμβάνουν καὶ μακρὲς περι-
γραφὲς πασχυντῶν ἐκδρομῶν καὶ πα-
σχυντῶν ἐορτῶν πού τόσο καλά ζω-
γράφησαν ὁ Παλαμάς σ' ἕνα ἀπὸ τὰ
πρῶτα του τραγούδια «Τὸ πασχυντὸν
τραπέζι». Τὶς εὐχὲς τὶς ἀνταποδίδω,
θερμότατα σ' ὅλα μου τὰ παιδιά καὶ
νοερὰ παίρνω κι' ἐγὼ μέρος στὶς χαρὲς
τους. Φέρνουν τέτοια ξεκούραση οἱ μέ-
ρες αὐτές...

Πολλὰ διαπλάσπουλα μου γράφουν
γιὰ τὸ ξεπαθῶμα καὶ γιὰ τὴν διάθεση
πού ἔχουν νά ξεπαθῶσουν, ἀν τοὺς ἔ-
μεινε καιρός. Ἄς μοῦ ἐπιτρέψουν νὰ
τοὺς πῶ πῶς «ὅ,τι δὲν θέλει κανεὶς
δὲν κάνει». Μέσα στὸ σχολεῖο, στὶς ἐκ-
δρομὲς τους, στὴν Κυριακάτικη ἀνά-
παυση, στὶς ἀργίες τοῦ σχολείου ἔχουν
τὸν ἀπαιτούμενο καιρὸ γιὰ τὸ ξεπά-
θῶμά τους, πρέπει νὰ τὸ τονίσω εἶ-
ναι ἀνάγκη νά ἐνισχυθῇ. Δυστυχῶς, ἔ-
ξακολουθεῖ ἡ κακὴ συνήθεια τῆς κα-
τοχῆς νά ὑψώνονται, καθημερινῶς, οἱ
τιμὲς καὶ τὶς συνέπειες τὶς αἰσθάνονται
κι' ἐγώ, ἄμεσα. Τὸ χαρτί, τὸ μελάνι,
τὰ χρώματα ἀνεβαίνουν, ἀλματωδῶς.
Ἔτσι, βρίσκομαι μπροστὰ στὸ δίλημ-
μα: νά ἐξακολουθήσω ἢ νά μὴν ἐξα-
κολουθήσω μετὰ τὴν καινούργια μου ἐμ-
φάνιση; Ὅλοι σας ξέρετε πῶς ἀρχὴ
μου ἀπαράβατη εἶναι νά ἐπιμένω σ' ἐ-
κεῖνο πού ἀρχίζω γιὰ τὸ μελετῶ καλά
καὶ ἔχω πίστη στὰ διαπλάσπουλα.
Πρέπει ὅμως καὶ σεῖς νά με βοηθή-
σετε γιὰτὶ θάταν φοβερὸ καὶ γιὰ μιὰ
φορὰ ἔστω νά ποραβῶ τὴν ἀρχὴ μου
καὶ νά γυρίσω στὴν παλαιὰ μορφή. Γι'
αὐτὸ λέγω πῶς ὅλα τὰ παιδιά πού ἀ-
γαποῦν τὴν «Διάπλasis» πρέπει νά ξε-
παθῶσουν, νά ξεπαθῶσουν μετὰ
πείσμα καὶ φανατισμὸ «ἔτσι καὶ τὴ ση-
μερινὴ μορφή μου θά διατηρήσω καὶ
ὅ,τι ἄλλο ἔχω στὸ νοῦ θά ἐφαρμόσω».

Καὶ ἀπὸ ἄλλους συνδρομητὰς Γα-
λάξιοι ὀφθαλμοὶ μοῦ διατυπώνονται πα-
ράπονα ὅτι δὲν ἐπῆραν αὐτὸ ἢ ἐκεῖνο
τὸ φύλλο. Αὐποῦμαι πολὺ, ἀλλὰ τὸ λά-
θος δὲν εἶναι δικό μου. Ὅσο γιὰ τὴν
καθυστερήσει εἶναι κι' αὐτὴ συνέπεια
τῆς ἀνωμαλίας πού μοῦ ἐπροκάλεσε ἡ
τυπογραφικὴ ἀπεργία, καταβάλλω ὁ-
μως κάθε προσπάθεια γιὰ νά ἐννε-
ρωθῶ.

Ἡ Διάπλasis ἀσπάζεται τοὺς ρί-
λους τῆς Γαλαξίου Ὀνειρο (ὁ ὁδηγὸς
δὲν ἐτυπώθηκε ἀκόμη, διὰν τυπωθῇ
μοῦ τὸ ξαναγράφει νὰ σοῦ τὸν στεί-
λω), Ἐντέλβαις (ἔλαβα τὴν ἐπιταγὴ
σου καὶ ἀνάνεωσα τὴ συνδρομὴ σου)
Νὰ μοῦ ξαναγράψῃ καὶ τ' ὄνομά της
καθαρὰ. Κλειὸ Γ. Πιερίδου (περιμέ-
νω νὰ μοῦ στείλῃς τὸ ψευδώνυμο πού
θέλεις γιὰ νὰ σοῦ ἐγκριθῇ τὰ δύο
σελλίδια γιὰ τὴν ἐγκρίσιν του ἐλήφθη-
σαν), Σπουργίτι (εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ὠ-

ρὸς Μπουμπουνάκι, πῶς μπορεῖς
νὰ φαντασθῇς ὅτι σ' ἐξέχασα, καὶ γιὰ-
τί δὲν ἀποδίδεις τὴν ἑλλησι ἀπαντή-
σεως, ἐκεῖ πού πρέπει νά τὴν ἀποδώ-
σης, ὅτι δηλαδὴ χάθηκαν τὰ γράμματά
σου; Τὸ ξέρω πῶς τὰ μαθητὰ προσέ-
χουν, γι' αὐτὸ καὶ με συγκινεῖς πού
βρίσκεις λίγο καιρὸ νὰ μοῦ γράψῃς.

Ἀκόμη καὶ μονόφυλλη νά ἐργα-
νες, ἐμένα θά μ' εὐχαριστοῦσες μοῦ
γράφει ἀνάμεσα σ' ἄλλα ἡ Νίκη. Τὸ
ξεύρω τι προσφέρω γι' αὐτὸ καὶ φωνά-
ζω ξεσπαθῶντε γιὰ νὰ μπορέσω νὰ
διατηρήσω αὐτὸ πού με τόσο κόπο ἀ-
ποκτήσαμε. Βλέπεις τὰ καλά κόποις
κτώνται, ἀλλὰ καὶ χάνονται ἀν δὲν ἐπι-
μένουμε νὰ τὰ διατηρήσουμε ὅταν τ'
ἀποκτήσουμε.

Μὲ λύπησε Φρουρὲ τῆς Γαλανόλε-
νης τὸ γράμμα σου πού με πληροφορεῖ
πῶς ἦσαν δυὸ μῆνες ἀρρωστη. Εὐτυ-
χῶς εἶσαι τώρα καλά καὶ ἐλπίζω νά
τρέφῃς τὰ ἴδια αἰσθήματα πρὸς ἐμένα
πού ἐτρεφεσ ὅταν ἡ ἀρρώστεια σέ κρα-
τοῦσε στὸ κρεβάτι. Ἀλλὰ τί λέγω ἐλ-
πίζω, τὸ πιστεύω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Δικαιώματα ἐγκρίσεως: διὰ συνδρομητὰς ἢ
ἀδελφὰ των, δοχ. 2000. Δι' ἀγοραστὰς ἀπο-
κτώντας μετὰ ψευδώνυμον δικαιώματα συν-
δρομητοῦ δοχ. 3000.

Νέα Ψευδώνυμα: Κισσός, ἄ. Ἀ-
τρείδης ἄ.

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Ἐν-
τελβαίς, κ. Ἡρωϊκὸς Στρατὸς, ἄ. Με-
γάλη Ἑλλάς, κ. Φρουρὸς τῆς Γαλανό-
λενης, κ. Ὁρέστις, ἄ.

Ὁραίας ἐπιστολὰς μὰς ἔστειλαν
οἱ Βοσκαροῦ (μ' ἐνθουσίασαν τὰ λό-
για σου καὶ δικαιώνουν τὸς κόπους
μου), Υἱὸς τοῦ Αἵνου (ὁ ἐπιμένων
νικᾷ), Γεωργία Μυτιληναῖου (θὰ σοῦ
ἀπαντήσω εὐρύτερα στὸ προσεχὲς φύλ-
λο), Δόρδος Βύρων, Χρῆστος Ἐπ. Πα-
παλάμπρου, Στερεὸ Χαμόγελο κλπ.

Ἡ Διάπλasis ἀσπάζεται τοὺς ρί-
λους τῆς Γαλαξίου Ὀνειρο (ὁ ὁδηγὸς
δὲν ἐτυπώθηκε ἀκόμη, διὰν τυπωθῇ
μοῦ τὸ ξαναγράφει νὰ σοῦ τὸν στεί-
λω), Ἐντέλβαις (ἔλαβα τὴν ἐπιταγὴ
σου καὶ ἀνάνεωσα τὴ συνδρομὴ σου)
Νὰ μοῦ ξαναγράψῃ καὶ τ' ὄνομά της
καθαρὰ. Κλειὸ Γ. Πιερίδου (περιμέ-
νω νὰ μοῦ στείλῃς τὸ ψευδώνυμο πού
θέλεις γιὰ νὰ σοῦ ἐγκριθῇ τὰ δύο
σελλίδια γιὰ τὴν ἐγκρίσιν του ἐλήφθη-
σαν), Σπουργίτι (εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ὠ-

ρὸς δελτάριο), Φλόρα Καρασσο (εὐ-
χαριστῶ γιὰ τὰ καλά λόγια), Χριστί-
ναν καὶ Γιῶργον Ἀναργύρου (θὰ δῆτε
πῶς δὲν ὑστεροῦν καὶ τὰ νέα μυθιστο-
ρήματα τὶς εὐχὲς σας διεβίβασα σ'
ὅλο τὸ σπινθῆρ), Ἀσημάκης Ἀ. Φωτή-
λαν (ὁ ὁδηγὸς τοῦ συνδρομητοῦ δὲν
τυπώθηκε ἀκόμη. Μόλις τυπωθῇ θά-
ναγγελεθῇ στὸ φύλλο. Ἀν ἐπιθυμεῖς νά
ἔχῃς τὰ τεύχη ἀπὸ τὴν ἐπανεκδόση
μπορεῖς νά τ' ἀγοράσῃς στὸ γραφεῖο
μου), Γ. Μιστίλογλου (Νὰ στείλῃς
ἄλλο ψευδώνυμο πρὸς ἐγκρίση, γιὰτὶ
αὐτὸ πού ζητᾷς τὸ ἔχει ἄλλος), Κώ-
σταν Ἀναστασιάδην καὶ Νίκον Πα-
παδόπουλον (Γιὰτὶ εἶχε τυπωθῇ τὸ
φύλλο ὅταν συνέβη τὸ θλιβερὸ γεγονός.
Στὸ ἐπόμενο ἔγραψε, ὅπως εἶδατε, Ἀ-
θηναϊκὴ Ἐπιστολὴ ὁ κ. Φαίδων), Νι-
κόλαον Α. Ζουρούδην (Σοῦ ἔστειλα τὸ
φύλλο. Τὸ ψευδώνυμο πρέπει νὰ τὸ ἀ-
νανεώσῃς γιὰ νὰ σοῦ ἀνήκῃ), Μαίρη
Μπέκα (τὰ φύλλα ἐστάλησαν), Νεφέ-
λες (Ἡ ἐπιταγὴ τῶν 52.000 δοχ. ἐλή-
φθη, πιστεύω δὲ νά ἔλαβες ἐν τῷ με-
ταξὺ τὶς ἀποδείξεις. Τὸ ψευδώνυμό
σου ἀνανεώθηκε, Φρουρὲ τῆς Γαλανό-
λενης (τὸ ψευδώνυμό σου ἀνανεώ-
θηκε).

ΔΗΛΩΣΙΣ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἐρχόμενα φυλλάδια,
θὰ δημοσιευθοῦν τ' ἀποτελέσματα τοῦ
διαγωνισμοῦ πρὸς Σύνθεσιν Πνευματι-
κῶν Ἀσκήσεων. Ἀπεφάσισα νὰ τὰ ἐπι-
σπεύσω γιὰ δυὸ λόγους: καὶ γιὰ νὰ
ἔχω καινούριες ἀσκήσεις, ἀφοῦ οἱ συλ-
λογὲς πού ἔχω στὰ χέρια μου, ὅπως
σὰς εἶπα καὶ ἄλλοτε, δὲ μοῦ δίνουν
πλούσιες καὶ πρωτότυπες κι' ἀναγκα-
ζεται ὁ Ἀνανίας νὰ τις ἀλλάξῃ πολὺ
γιὰ νὰ δημοσιευθοῦν, καὶ γιὰ νὰ δοθῇ
ἡ εὐκαιρία στοὺς συνθέτες νὰ μὰς πα-
ρουσιάσουν τὶς ὥραιες ἀσκήσεις πού
με τὸν καιρὸ καὶ τὴν πείρα, δὲν ἀμφι-
βάλλω ὅτι θὰ ἔχουν συνθέσει. Ἐπειτα
εἶναι καὶ τὰ καινούρια διαπλάσπουλα
πού θέλουν νὰ συμμετάσχουν. Μὴ μοῦ
στέλνετε, λοιπόν, ἄλλες συλλογὲς πρὸς
τὸ παρόν. Ἐτοιμάζετε ἀσκήσεις μετὰ τὴν
ἡσυχία σας γιὰ νὰ τις στείλετε μόλις
δεῖτε τὴν προκήρυξιν τοῦ νέου διαγω-
νισμοῦ. Κι' ὥς πού γράφει ἡ σειρά τῶν
καινούριων συλλογῶν, θὰ δημοσιεύσω
ὅσες καλὲς μένουν ἀκόμα, ὅπως καὶ
— αὐτὸ γιὰ ἐμένα δυὸ φυλλάδια — μερι-
κὲς ὥριμες ἀσκήσεις ἀπὸ συλλογὲς πού
στάλθηκαν σὸν προηγούμενον διαγωνι-
σμὸ (τοῦ 1945) μὰ δὲν ἐπρόλαβαν νὰ
δημοσιευθοῦν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ 305ου Διαγωνισμοῦ Ἀδελφῶν.
Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ ἐφ'
ὅσον δὲν ἔχουν δημοσιευθῇ].

118. Δεξιόγριφος

Πείνασες καὶ θὲς νὰ φᾶς;
Ἐ, μὴν πονοκεφαλᾶς
Σὲ Θεᾷ βάλε κοντὰ
Μὲ τὸ ἄρθρο του ἀκρωτήρι
Νὰ σοῦ φέρουν φαγητὰ
Κι' ὅχι μόνο... ψωμοτύρι.
Γαλάξιος Οὐρανός

119. Στοιχειόγριφος — Ἀναγραμματισμός

[στὴ Δημοτικῇ]

Σβύσε ἕνα ἀπ' τὴν τεμπελιά
Κι' ὅλα τ' ἄλλα μπερδεψέ τα
Γιὰ νὰ πιάσουνε δουλειὰ
Συγγραφεῖς καὶ τυπογράφοι
Ὅποιοδὴποτε πού γράφει
Κι' ὅσοι κάνουνε... πακέτα.

Ἰκαρος

120. Μεταγραμματισμός — Τονόγριφος

Σατανικὸς προφήτης
Μὲ πνεύματα μιλά
Μὰ πὺθ δεινὸς ὁ λύτης
Τὰ μάγια τοῦ χαλᾶ
Κεφάλι, τόνο ἀλλάσσει
Καὶ νάτον τώρα, διὲς
Τρέχει, πηδάει στὰ δάση
Καὶ μέσ' στὶς λαγκαδιές.

Προσκοπικὸν Σῆμα

121. Ἀναγραμματισμός

Τὸ ζῶο
Τ' ἀθῶο
— Πού τρώω,
Κουρεύω, —
Μπερδεύω
Καὶ φτιάνω
Σουλτάνο.
Κορινθιακὸ Ἀκρογιάλι

122. Κυβόλεξον

* * * * * = Πλοιάριον τῆς Δημοτικῆς
* * * * * = Μὴ φανερά, κρύφια
* * * * * = Ἀγορητὴς
* * * * * = Μία τῶν Μοιρῶν
* * * * * = Ἀρχιερεὺς τῶν Ἑβραίων.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.
Γαλάξιος Οὐρανός

123-127. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς γράμματος, πάν-
τοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἐκάστην τῶν κά-
τωθι λέξεων, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ
ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

φανός, ἔτος, δόλος, μία, ἰός.
Πουλί τῆς Καταιγίδος

128. Ἀκροστιχὶς ἐκ Μεταγραμματισμῶν

Ἰωνία, Πῦλος, κόμβος, Αἶνος,
βίος, γέρον, Κίμων, μέλας
Κάθε μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς λέξεις
Θὰ σοῦ κάνει εὐθύς μιὰν ἄλλη
Ἄν ἀλλάξῃς τὸ κεφάλι.
Κι' ἂν σ' αὐτὸ καλά προσέξεις
Θὰ σοῦ δώσουν τ' ἀρχικά τους
Ποταμὸ μεγάλου κράτους.

Ἰκαρος

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Δὲν δημοσιεύεται Ἀγγελία ὑπερβαίνουσα
τοὺς δεκαπέντε στίχους καὶ μόνον μιὰ τοῦ
καθενὸς εἰς κάθε φυλλάδιον. — Ὅσες δέκα τὸ
πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα δοχ. 1000. Πέραν
τῶν δέκα λέξεων, 100 δοχ. ἡ λέξις μὲ ἀπλὰ, 150
δοχ. μὲ παθεᾶ καὶ 200 δοχ. μὲ κεφαλαία. Ὁ
χωριστὸς στίχος δοχ. 500.

[Α — 47]

Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνησι χαιρετῶ
ὅλους ες. Ἐπιθυμῶ συμμαχία, Ἀλ-
ληλογραφία. Γράψατε: Βασίλειον Γερα-
κάκη, Ἀγίων Πάντων 19, Καλλιθέα,
Ἀθῆναι.

Ντέκετιβ Χ

[Α — 48]

Ἀνοίγοντας τὰ λευκά μου φτερά στὸ
κομφὲ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως χαι-
ρετῶ ὅλους ες. Μαῦρο Βέλος, ποῖός δὲν
γνωρίζει μιὰ
Λευκὴ Πεταλούδα

[Α — 49]

Υἱὲ τοῦ Αἵνου δέχομαι συμμαχία,
σὺμμαχος ὅμως σὲ τί; Ἀθάνατη
Ἑλλάδα, εἰσαι ἢ Ἀθῆνα.

Μικρὴ Δογοτέχνης

[Α — 50]

Διαπλάσσοπούλα! Ἀνταλλάσσω μὲ
ὅλους Μ. Μ. Διεύθυνσις: Ἐμμανουὴλ
Μαυρομάτην δόδος Ἀριστοτικῶν 8, Ἀθή-
νας (4) διὰ

ΛΥΚΟΠΟΥΛΟ

[Α — 51]

Στὴν Ἀστραπὴ γιὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀ-
γαπημένου της πατέρα τὰ πὺθ θερμὰ
μου συλλυπητήρια.
(Καθυστερημένη) Ἑλλην. Δωδεκάνησα

[Α — 52]

Μπαίνοντας γιὰ πρώτη φορὰ στὴ Δια-
πλάσιν κίνησι, ὅς χαιρετῶ. Προ-
σκοπικὸ Σῶμα ἀλληλογραφεῖς;

Μικρὴ Πεταλούδιτσα

ΠΩΣ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΤΕ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΣΑΣ;

Εἶναι ἀπλούστατο: Θὰ προμηθευθῇτε ὅσους πε-
ρισσότερους μπορεῖτε

“ΤΟΜΟΥΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ”

καὶ θὰ τοὺς πάρετε μαζί σας στὸ ταξίδι, στὴν ἐξοχή,
ὅπου θὰ πᾶτε, — ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ πού θὰ μέινετε, — γιὰ
νὰ περάσετε τὶς διακοπές.

ΚΙ' ΕΝΑΣ ΜΟΝΟΝ ΤΟΜΟΣ τῆς Β' Περιόδου,
ἀρκεῖ μετὰ τὶς 600 σελίδες του, μετὰ τὰ τρία ἢ τέσσερα μυ-
θιστορήματά του καὶ μετὰ τὰ τόσα ἄλλα πού περιέχει.
ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ δημοσιεύεται στὰ φυλλά-
δια συχνά. Συμβουλευθῇτε καὶ τὸν Πίνακα Μυθιστο-
ρημάτων πού περιέχει κάθε Τόμος καὶ κάμετε ἐγκαί-
ρως τὴν προμήθειά σας, ἀν θέλετε νὰ περάσετε

ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

ΤΟ ΣΗΜΑΔΙΑΚΟ ΠΑΠΑΚΙ ΚΑΙ Η ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΓΙΑΤΡΕΙΑ ΤΟΥ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Δ'.

Βλέπετε ο πίθηκος ήξερε καλά τις κρυψώνες του δάσους και δέν κάθησε σάν τὸ Μαυρομύτικο στὸ ὑπαιθρο νὰ παγώσει ! Νάτος τώρα φρέσκος-φρέσκος ἔτρωγε τὸ πρόγευμά του, καρύδια καὶ φουντούκια.

— «Καλημέρα Κύριε Πίθηκε, τοῦ εἶπε τὸ Μαυρομύτικο. Εἶμαι τὸ μικρὸ παπάκι μὲ τὴ σημαδιακὴ μύτη. Θέλω ν'ἀλλάξει χρῶμα ἢ μύτη μου ! Ὁ βάρταχος στὸν πράσινο βάλτο μ' ἔστειλε στὸ κοράκι καὶ τὸ κοράκι σὲ σένα. Ἐσύ, μοῦ εἶπε μπορεῖς νὰ μὲ βοηθήσεις. Γι' αὐτὸ ἦρθα !»

Ὁ πίθηκος ἐξακολούθησε ἀτάραχος τὸ φαί του. Μόνον σάν τελείωσε γύρισε πρὸς τὸ παπάκι — πὺν περίμενε μὲ τέτοιο καρδιοχτύπι—καὶ τοῦ εἶπε :

Τώρα πὺν ἔχεις αὐτὸ τὸ κομμάτι τὸν πάγο πάνω στὴν μύτη σου, ξαναγύρισε στὸ βάρταχο. Τώρα θὰ μπορέσει νὰ σοῦ ἀλλάξει χρῶμα. Εἶναι πολὺ ἀπλό !

Μὰ τὸν κοροϊδεύε λοιπόν ! Πολὺ ἀπλό ! Πεινασμένό, κουρασμένο καὶ μὲ

τὸν δυνατὸ πόνο στὴ μύτη πὺν καίει τώρα σάν νάχουν ἀκουμπήσει ἀναμένο σίδερο ἀπάνου της, πὺς θὰ μπορέσει νὰ ξαναδιασχίσει τὸ χιονισμένο δάσος ; Κι' ὅμως ἔπρεπε νὰ ξεκινήσει ! Κλαίγοντας καὶ ἀναστενάζοντας

πῆρε τὸν δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. Προχωροῦσε σιγά-σιγά γιατί δὲν ἦταν συνηθισμένο νὰ περπατᾷ πάνω σὲ χιόνι. Κι' ἦταν ἀναγκασμένο κάθε λίγο νὰ σταματᾷ γιὰ νάνασαινε καὶ νὰ σκουπίζει τὰ δάκρυά του, γιατί ἐκεῖνο τὸ κομμάτι ὁ πάγος βάραινε καὶ εἶχε σχεδὸν φράξει τὴ μύτη του καὶ δὲν ἄφηνε τὰ δάκρυα νὰ κυλίσουν κάτω. Εὐτυχῶς στὰ μισὰ τοῦ δρόμου συνάντησε τὸ κοράκι : «Ἐ, Μαυρομύτικο, τί γίνεσαι ;» τοῦ φώναξε γελαστά.

— «Ἀχ ! Κύριε Κόρακα, ἀποκοιθῆκε κλαίγοντας, εἶμαι πολὺ δυστυχισμένο ! Ὅχι μόνον δὲν ἄλλαξε χρῶμα ἢ μύτη μου μὰ πάγωσε καὶ μὲ πονάει τόσο πολὺ ! Κι' εἶμαι κουρασμένο καὶ νηστικό καὶ φοβᾶμαι πὺς δὲν θὰ ξαναγυρίσω στὸ σπίτι μου !»

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΤΟΛΗΣ, Η ΤΟΥΛΑ ΚΙ' Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥΣ

